

Bruxelles, den 23.11.2016
COM(2016) 852 final

2016/0362 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og om ændring af direktiv 98/26/EF, 2002/47/EF, 2012/30/EU, 2011/35/EU, 2005/56/EF, 2004/25/EF og 2007/36/EF

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

DA

DA

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

- **Forslagets begrundelse og formål**

Ændringsforslagene til direktiv 2014/59/EU (direktivet om genopretning og afvikling af banker eller BRRD) er en del af en lovgivningspakke, der også omfatter ændringsforslag til forordning (EU) nr. 575/2013 (kapitalkravsforordningen eller CRR), til direktiv 2013/36/EU (kapitalkravsdirektivet eller CRD) og til forordning (EU) nr. 806/2014 (forordningen om den fælles afviklingsmekanisme eller SRMR).

EU har igennem de senere år gennemført en omfattende reform af regelsættet for finansielle tjenesteydelser for at styrke de europæiske finansieringsinstitutters modstandsdygtighed, og reformen er i vidt omfang baseret på globale standarder fastlagt i samarbejde med EU's internationale partnere. Reformpakken omfattede navnlig forordning (EU) nr. 575/2013 (kapitalkravsforordningen eller CRR) og direktiv 2013/36/EU (kapitalkravsdirektivet eller CRD) om tilsynsmæssige krav til og tilsyn med institutter, direktiv 2014/59/EU (direktivet om genopretning og afvikling af banker eller BRRD) om genopretning og afvikling af institutter og forordning (EU) nr. 806/2014 om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR).

Disse foranstaltninger blev truffet som svar på finanskrisen, der udviklede sig i 2007-2008. Da der ikke var noget passende regelsæt for krisestyring og afvikling, var regeringer over hele verden tvunget til at redde bankerne som følge af finanskrisen. Den efterfølgende indvirkning på de offentlige finanser og det uønskede incitament til at gøre omkostningerne forbundet med bankkrak til et samfundsanliggende har understreget, at der er behov for en anden tilgang til håndtering af bankkriser og beskyttelse af den finansielle stabilitet.

I overensstemmelse med de vigtige skridt, der er blevet aftalt og taget på internationalt niveau, har EU med direktiv 2014/59/EU (direktivet om genopretning og afvikling af banker eller BRRD)¹ og forordning (EU) nr. 806/2014 (forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR))² etableret et solidt regelsæt for bankafvikling med henblik på en effektiv håndtering af bankkriser og mindselse af deres negative indvirkning på den finansielle stabilitet og de offentlige finanser. En hjørnesten i det nye regelsæt for afvikling er "bail-in", der består i nedskrivning af gæld eller konvertering af fordringer eller andre forpligtelser til egenkapital i en på forhånd fastlagt rækkefølge. Værktøjet kan anvendes til at absorbere et instituts tab og til at rekapitalisere et institut, der er nødlidende eller forventeligt nødlidende, for at genoprette instituttets levedygtighed. Aktionærer og andre kreditorer skal derfor bære omkostningerne forbundet med, at et institut bliver nødlidende, i stedet for skatteyderne. I modsætning til andre jurisdiktioner er afviklingsmyndighederne i henhold til EU's regelsæt for genopretning og afvikling af banker allerede bemyndiget til at pålægge det enkelte kreditinstitut eller investeringsselskab ("institut") et minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (MREL), der består af forpligtelser, som kan være omfattet af bail-in og skal anvendes til at absorbere tab og rekapitalisere institutter, hvis de

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

bliver nødlidende. Kommissionen vedtog for nylig de delegerede retsakter vedrørende den praktiske gennemførelse af dette krav³.

På globalt plan offentliggjorde Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) den 9. november 2015 term sheet for den samlede tabsabsorberingskapacitet (Total Loss-absorbing Capacity, TLAC) ("TLAC-standarden"), som blev vedtaget en uge senere på G20-topmødet i Tyrkiet⁴. Ifølge TLAC-standarden skal globale systemisk vigtige banker (G-SIB'er), kaldet globale systemisk vigtige institutter (G-SII'er) i EU-retten, have et tilstrækkeligt minimumsbeløb i meget tabsabsorberende forpligtelser (der kan være omfattet af bail-in) for at sikre en smidig og hurtig tabsabsorbering og rekapitalisering ved afvikling. I sin meddelelse af 24. november 2015⁵ forpligtede Kommissionen sig til at fremsætte et lovforslag inden udgangen af 2016, således at TLAC-standarden kunne gennemføres inden den fastsatte frist i 2019. Kommissionen forpligtede sig endvidere til at revidere de eksisterende MREL-regler med det formål at sikre, at de er i fuld overensstemmelse med den internationalt aftalte TLAC-standard, med udgangspunkt i resultaterne i en rapport, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal forelægge for Kommissionen i henhold til artikel 45, stk. 19, i BRRD. EBA offentliggjorde allerede en foreløbig rapport den 19. juli 2016⁶, og den endelige rapport forventes at blive forelagt i løbet af december 2016.

Selv om de generelle bestemmelser i BRRD fortsat er gyldige og sunde, er hovedformålet med dette forslag at gennemføre TLAC-standarden og at integrere TLAC-kravet i de generelle MREL-regler og undgå overlapning ved at anvende to parallelle krav. Selv om TLAC og MREL har samme reguleringsformål, er der imidlertid en række forskelle med hensyn til deres opbygning. Anvendelsesområdet for MREL omfatter ikke kun G-SII'er, men hele Unionens banksektor. Til forskel for TLAC-standarden, der indeholder et harmoniseret minimumsniveau, fastsættes MREL-niveauet af afviklingsmyndighederne på grundlag af en institutspecifik vurdering fra sag til sag. Endelig bør TLAC-minimumskravet i princippet opfyldes med efterstillede gældsinstrumenter, og med henblik på MREL kan afviklingsmyndighederne stille krav om efterstilling af gældsinstrumenter i konkrete tilfælde, i det omfang det er nødvendigt for at sikre, at kreditorer, der er omfattet af bail-in, i en given situation ikke stilles ringere end i et hypotetisk insolvensscenarie (et scenarie, der er kontrafaktisk til afvikling). Med henblik på at sikre et enkelt og gennemsigtigt regelsæt, der skaber retssikkerhed og konsistens, foreslår Kommissionen at integrere TLAC-standarden i de eksisterende MREL-regler og sikre, at begge krav opfyldes med instrumenter, der i vid udstrækning er identiske. I forbindelse med denne tilgang skal der indføres begrænsede

³ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1450 af 23. maj 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer kriterierne i forbindelse med metoden til fastlæggelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (EUT L 237 af 3.9.2016, s. 1).

⁴ FSB, "Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet", 9.11.2015.

⁵ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Den Europæiske Centralbank, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget "Hen imod fuldførelsen af bankunionen", 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

justeringer i de eksisterende MREL-regler, som sikrer den tekniske overensstemmelse med strukturen i eventuelle krav til G-SII'er.

Der er navnlig behov for passende tekniske ændringer af de eksisterende MREL-regler for at tilpasse reglerne til TLAC-standarden, bl.a. vedrørende de nævnere, der anvendes til at måle tabsabsorberingskapaciteten, interaktionen med kapitalbufferkrav, videregivelse af oplysninger om risici til investorer og deres anvendelse i forbindelse med forskellige afviklingsstrategier. Hvad angår gennemførelsen af TLAC-standarden for G-SII'er, vil Kommissionens tilgang ikke i væsentligt omfang påvirke den byrde i forbindelse med efterlevelsen af MREL-reglerne, der pålægges institutter, der ikke er G-SII'er.

I praksis vil det harmoniserede minimumsniveau for TLAC-standarden blive indført i EU-retten gennem ændringer af kapitalkravsforordningen og -direktivet (CRR og CRD)⁷, og det institutspecifikke tillæg for G-SII'er og det institutspecifikke MREL-krav til ikke-G-SII'er vil blive indført gennem målrettede ændringer af BRRD og SRMR. Dette forslag vedrører specifikt de målrettede ændringer af BRRD relateret til gennemførelsen af TLAC-standarden i Unionen. Forslaget indgår således i en bredere revision af EU's lovgivning på finansområdet, som har til formål at mindske risiciene i finanssektoren (CRR/CRD-revision) og gøre sektoren mere modstandsdygtig.

På baggrund af de synspunkter, som mange respondenter gav udtryk for i forbindelse med indkaldelsen af dokumentation til interessenter offentliggjort i september 2015⁸, ændrer dette forslag desuden BRRD med henblik på at reducere bankernes efterlevelsescostninger, når deres forpligtelser er underlagt lovgivningen i tredjelande. Det har vist sig at være vanskeligt at overholde det nuværende krav i praksis, og merværdien i forbindelse med bankafvikling er derfor begrænset. Det er derfor nødvendigt at indføre mere fleksibilitet i kontraktforholdet mellem EU-banker og tredjelandsenheder ved at give afviklingsmyndighederne mulighed for at dispensere fra forpligtelsen til at indføre kontraktbestemmelser om anerkendelse i tredjelande af konsekvenserne af bail-in af forpligtelser underlagt lovgivningen i disse tredjelande under forudsætning af visse strenge garantier. De nuværende bestemmelser er i praksis meget vanskelige at håndhæve.

På baggrund af Økofinrådets opfordring i konklusionerne af 17. juni 2016 ændrer dette forslag desuden BRRD, for så vidt angår afviklingsmyndighedernes anvendelse af redskaber til betalingsudsættelse ved afvikling, dvs. beføjelserne til at suspendere gennemførelsen af bankforpligtelser over for tredjeparter. Harmoniseringen af disse beføjelser bør bidrage til de relevante myndigheders stabilisering af et institut i perioden inden og eventuelt efter afvikling.

⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1). Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

⁸ http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/financial-regulatory-framework-review/docs/summary-of-responses_en.pdf, sammenfatning af bidrag til indkaldelsen af dokumentation.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

I henhold til det eksisterende EU-regelsæt for bankafvikling skal alle europæiske banker allerede i dag have et tilstrækkeligt beløb i meget tabsabsorberende forpligtelser (der kan være omfattet af bail-in). Forslaget vil forbedre og fremme anvendelsen af de eksisterende regler ved at tilpasse det eksisterende krav til G-SII'er til den globale TLAC-standard. Forslaget er derfor i overensstemmelse med det overordnede mål for EU-regelsættet for bankafvikling om at mindske skatteydernes bidrag til afvikling af banker.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Forslaget indgår i en bredere revision af EU's lovgivning på finansområdet (CRR/CRD-revision), som har til formål at mindske risiciene i finanssektoren og samtidig fremme en bæredygtig finansiering af den økonomiske aktivitet. Det er fuldt ud i overensstemmelse med EU's grundlæggende mål om at fremme finansiell stabilitet, mindske skatteydernes bidrag til afviklingen af banker og bidrage til en bæredygtig finansiering af økonomien.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORCIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Forslaget til direktiv er en ændring af et gældende direktiv, BRRD. Retsgrundlaget for forslaget er det samme som for BRRD, dvs. artikel 114 i TEUF. I henhold til denne artikel kan der vedtages EU-foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af nationale bestemmelser, der vedrører det indre markeds oprettelse og funktion.

I henhold til forslaget harmoniseres de nationale love om genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber, navnlig for så vidt angår deres tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet ved afvikling, i det omfang det er nødvendigt for at sikre, at medlemsstaterne og bankerne i Unionen har de samme værktøjer og den samme kapacitet til at håndtere nødlidende banker i overensstemmelse med de aftalte internationale standarder (TLAC-standard).

I forslaget fastlægges harmoniserede krav til banker på det indre marked, og det reducerer således kraftigt risikoen for forskellige nationale regler i medlemsstaterne om tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, der kan fordreje konkurrencen på det indre marked. Formålet med forslaget vedrører derfor det indre markeds oprettelse og funktion.

Derfor er artikel 114 i TEUF det rette retsgrundlag.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

I medfør af nærhedsprincippet i artikel 5, stk. 3, i TEU handler Unionen på de områder, der ikke hører under dens enekompetence, kun hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne på centralt, regionalt eller lokalt plan, men på grund af den påtænkte handlingens omfang eller virkninger bedre kan nås på EU-plan.

Unionen og dens medlemsstater er forpligtet til at gennemføre internationale standarder. Uden foranstaltninger på EU-plan havde medlemsstaterne været nødsaget til selv at gennemføre den globale TLAC-standard i deres egne jurisdiktioner uden mulighed for at ændre det

eksisterende regelsæt baseret på BRRD og SRMR. I lyset af de vigtige forskelle mellem TLAC-standarden og det eksisterende regelsæt og de nationale tilsynsmyndigheders eventuelle divergerende fortolkninger af TLAC-term sheetet ville banker, navnlig G-SII'er, derfor blive underlagt to parallelle krav (hvor TLAC-minimumskravet anvendes forskelligt i de enkelte medlemsstater), hvilket ville indebære yderligere omkostninger for både banker og offentlige myndigheder (tilsyns- og afviklingsmyndigheder). Det er således hensigtsmæssigt at gennemføre den globale TLAC-standard på en harmoniseret måde i EU og at tilpasse det eksisterende regelsæt til denne standard, således at bankernes og de offentlige myndigheders efterlevelseseffektivitet reduceres i videst muligt omfang, samtidig med at der sikres en effektiv afvikling af nødlidende banker.

- **Proportionalitetsprincippet**

I medfør af proportionalitetsprincippet må indholdet og formen af Unionens handling ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå Unionens mål i overensstemmelse med de overordnede mål i traktaterne.

Hvad angår gennemførelsen af TLAC-standarden for G-SII'er, vil forslaget ikke i væsentligt omfang påvirke bankernes byrde i forbindelse med efterlevelsen af de eksisterende regler om tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, da forslaget kun udvider anvendelsesområdet for minimumsniveauet for TLAC-standarden til at omfatte G-SII'er. Forslaget begrænser desuden i vidt omfang bankernes, navnlig G-SII'ernes, omkostninger til efterlevelse af TLAC-standarden ved i videst muligt omfang at tilpasse de eksisterende regler til denne standard. Endelig udvider forslaget kun anvendelsesområdet for minimumsniveauet for TLAC-standarden til at omfatte G-SII'er. For ikke-G-SII'er opretholder forslaget derimod det eksisterende generelle princip om, at afviklingsmyndighederne bør skræddersy kvaliteten og niveauet for kravet om tabsabsorbering og rekapitalisering til den enkelte bank ud fra dens risikoprofil, størrelse, forbundethed og den valgte afviklingsstrategi. Med hensyn til G-SII'er, der er omfattet af minimumsniveauet for TLAC-standarden, skal afviklingsmyndighederne i henhold til forslaget, inden de stiller krav om et institutspecifikt tillæg, vurdere, om dette tillæg er nødvendigt, proportionalt og begrundet. Bestemmelserne i forslaget står derfor i rimeligt forhold til, hvad der er nødvendigt for at nå målene.

3. RESULTATER AF KONSEKVENSANALYSER

Konsekvensanalyse

Forslaget, der indgår i en bredere revision af EU's lovgivning på finansområdet, som har til formål at mindske risiciene i finanssektoren (CRR/CRD-revision), har været underkastet en omfattende konsekvensanalyse. Udkastet til konsekvensanalyse blev forelagt Kommissionens Udvalg for Forskriftskontrol den 7. september 2016⁹. Udvalget afgav en negativ udtalelse den [date]. Efter en styrkelse af evidensgrundlaget for visse elementer i revisionspakken afgav udvalget en positiv udtalelse den 27. september 2016.

Kommissionen har i overensstemmelse med sin politik for bedre lovgivning foretaget en konsekvensanalyse af en række alternative politikker. De politiske løsningsmodeller blev vurderet i forhold til hovedmålsætningerne om at forbedre bankernes tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet ved afvikling og retssikkerheden og sammenhængen i regelsættet for afvikling. Vurderingen gik ud på at overveje konsekvenserne af at nå disse mål og omkostningseffektiviteten ved at gennemføre forskellige politiske løsningsmodeller.

⁹ [Link to Impact Assessment and to its summary]

Med hensyn til gennemførelsen af TLAC-standarden i EU er tre politiske løsningsmodeller blevet overvejet i konsekvensanalysen. I den første løsningsmodel vil BRRD fortsat være gældende i dets nuværende form. I den anden løsningsmodel vil TLAC-standarden for G-SII'er blive integreret i det eksisterende regelsæt for afvikling, og dette regelsæt vil blive ændret, når det er relevant, for at sikre fuld overensstemmelse med TLAC-standarden. I den tredje politiske løsningsmodel foreslås det at udvide anvendelsesområdet for minimumsniveauet for TLAC-standarden yderligere til at omfatte andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er) i EU end G-SII'er. Konsekvensanalysen viste, at den anden politiske løsningsmodel er bedst egnet til at nå de relevante politiske mål. I modsætning til den første løsningsmodel sikrer den navnlig en harmoniseret gennemførelse af TLAC-standarden for alle G-SII'er i EU ved at reducere deres omkostninger til efterlevelse af potentielt to forskellige krav (TLAC-standarden og det gældende BRRD) og en ensartet fortolkning af TLAC-term sheetet i EU. Denne løsningsmodel vil øge afviklingsmulighederne for G-SII'er i EU og forhindre afsmitningseffekter af G-SII'ers krydsejerskab gennem specifikke regler i TLAC-standarden, der ikke findes i BRRD i dag (dvs. TLAC-minimumsniveauet i form af efterstillede gældsinstrumenter, fradrag af G-SII'ers krydsejerskab af TLAC-instrumenter). Denne løsningsmodel vil sikre, at TLAC-standarden gennemføres i EU, hvilket vil styrke forventningen om, at andre jurisdiktioner gør det samme for at forbedre afviklingsmulighederne for G-SIB'er globalt. På den anden side er denne politiske løsningsmodel bedre end den tredje løsningsmodel, da den ikke har den ulempe at udvide minimumsniveauet for TLAC-standarden til at omfatte andre banker end G-SII'er (O-SII'er), for hvilke dette TLAC-minimumskrav ikke synes at være godt kalibreret i lyset af deres store diversitet med hensyn til størrelse, forretningsmodel, forbundethed og systemisk betydning.

Konsekvensanalysen viste, at overholdelse af artikel 55 i BRRD, hvor der stilles krav om kontraktmæssig anerkendelse af bail-in i aftaler underlagt lovgivningen i et tredjeland, skaber problemer på to områder. For det første nægter visse modparter i tredjelande at indføre en kontraktbestemmelse om anerkendelse af en EU-bail-in-beføjelse i finansielle kontrakter indgået med banker i Unionen. Det tvinger i nogle tilfælde banker i Unionen til ikke at indgå en aftale overhovedet for at overholde artikel 55 i BRRD. I ekstreme tilfælde kan dette medføre, at de er nødt til at indstille en del af deres forretning (f.eks. handelsfinansiering). Selv når modparter i tredjelande er villige til at acceptere bail-in-relaterede bestemmelser i deres kontrakter med banker i Unionen, kan lokale tilsynsførende for det andet i nogle tilfælde forhindre dette. I så fald kan bankerne kun overholde artikel 55 i BRRD ved at overtræde de regler, som den lokale tilsynsførende har pålagt, eller indstille den pågældende del af deres virksomhed. Det blev skønnet nødvendigt at ændre denne regel for at løse dette problem. Den valgte politiske løsningsmodel giver afviklingsmyndighederne mulighed for at dispensere fra anvendelsen af kravet, i det omfang dette ikke påvirker de pågældende bankers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet i væsentligt omfang.

Med hensyn til beføjelsen til at suspendere betalingsforpligtelser (moratorium) blev dette redskabs betydning, navnlig i fasen forud for afvikling, understreget i konsekvensanalysen. Et moratorium gør det muligt at fastfryse betalingerne i en kort periode, hvilket gør det nemmere at opgøre disponible aktiver og passiver. Et redskab af denne karakter er meget nyttigt, både før (og mere specifikt i forbindelse med tidlig indgriben) og under afviklingen. Konsekvensanalysen omfattede ligeledes en analyse af de potentielle fordele ved en yderligere harmonisering af de tilgængelige redskaber. Det anføres i denne forbindelse i analysen, at selv om BRRD allerede indeholder bestemmelser, der gør det muligt at suspendere betalingsforpligtelser, er disse blevet gennemført meget forskelligt på nationalt niveau, og de sikrer muligvis ikke en tilstrækkelig ensartet anvendelse på vigtige områder såsom anvendelsesområde, anvendelsesfase, udløsende kriterier og suspensionens varighed. Det foreslås på denne baggrund at indføre to yderligere redskaber til betalingsudsættelse i

forbindelse med tidlig indgriben eller under afviklingen. Kriterierne for udløsning af moratoriet såvel som varigheden og anvendelsesområdet er nøje fastlagt for at sikre en ensartet anvendelse på nationalt plan.

Grundlæggende rettigheder

Dette forslag overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig ejendomsretten og friheden til at drive egen virksomhed, og det skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper. Direktivet sikrer navnlig, at indgriben i bankkreditorens ejendomsrettigheder ikke sker i urimeligt omfang. De berørte kreditorer bør ikke lide større tab end dem, de ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling på tidspunktet for afgørelsen om afvikling.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen virkninger for Unionens budget.

5. ANDRE FORHOLD

Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering

I henhold til forslaget skal medlemsstaterne gennemføre ændringerne af BRRD i national ret senest 12 måneder efter det ændrede direktivs ikrafttræden, og bankerne skal overholde de ændrede regler senest seks måneder efter datoen for gennemførelse af direktivet i national ret. Bankerne skal regelmæssigt indberette deres beholdninger af nedskrivningsrelevante instrumenter til de relevante myndigheder. EBA skal fra datoen for gennemførelse i national ret aflægge rapport to gange om året til Kommissionen om, hvordan reglerne om bankers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet gennemføres og anvendes i EU.

Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget

Som forklaret ovenfor vil ændringerne af CRR, der indgår i den samme lovgivningspakke, omfatte reglerne om TLAC-minimumskravet for G-SII'er, hvorimod dette forslag vedrører det institutspecifikke tillæg for G-SII'er og de generelle krav, der finder anvendelse på alle banker i Unionen. Dette forslag indeholder en række målrettede ændringer af det gældende BRRD.

Ændringer af artikel 2, 12 og 13 i BRRD

I TLAC-standarden og BRRD anerkendes både SPE-afviklingsstrategien (single point of entry) og MPE-afviklingsstrategien (multiple point of entry). Ifølge SPE-strategien afvikles blot én koncernenhed (normalt moderselskabet), hvorimod andre koncernenheder (normalt driftsenheder) ikke afvikles, idet deres tab overføres til den enhed, der skal afvikles. Ifølge MPE-strategien kan mere end en enhed afvikles. Det er vigtigt, at de enheder, der skal afvikles ("afviklingsenheder"), og deres datterselskaber ("afviklingskoncerner") identificeres klart for at sikre, at den ønskede afviklingsstrategi anvendes effektivt. Denne identificering er desuden ligeledes relevant for fastsættelsen af omfanget af anvendelsen af de regler om tabsabsorberingskapacitet, som finansielle virksomheder skal overholde. Af denne årsag indføres begreberne "afviklingsenhed" og "afviklingskoncern" med ændringerne af artikel 2 i BRRD. I ændringerne af artikel 12 og 13 vedrørende koncernafviklingsplanlægning kræves det udtrykkeligt, at afviklingsmyndighederne identificerer afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i en finanskoncern og grundigt overvejer konsekvenserne af en planlagt afviklingshandling i koncernen for at sikre en effektiv koncernafvikling.

Ændringer af artikel 45 i BRRD

Artikel 45 ophæves og erstattes med følgende nye bestemmelser: artikel 45, 45a, 45b, 45c, 45d, 45e, 45f, 45g, 45h, 45i og 45k.

Det institutspecifikke MREL-krav måles i øjeblikket som en procentdel af instituttets samlede passiver. I den ændrede artikel 45 tilpasses MREL-målekriterierne til kriterierne i minimumskravet for G-SII'er i TLAC-standarden ("TLAC-minimumskravet"). Det institutionsspecifikke MREL-krav bør derfor udtrykkes som en procentdel af målene for det relevante instituts samlede risikoeksponering og gearingsgradens eksponering.

I artikel 45a opretholdes den eksisterende undtagelse fra MREL-kravet for realkreditinstitutter, forudsat at nationale insolvensprocedurer eller tilsvarende procedurer sikrer en effektiv tabsabsorbering på kreditorsiden, der opfylder afviklingsmålene. Det præciseres ligeledes, at institutter, som er undtaget fra MREL-kravet, ikke skal omfattes af det generelle konsoliderede krav, der er fastsat for afviklingskoncernen.

I artikel 45b fastsættes kriterierne for de instrumenter og elementer, som kan anses for at opfylde MREL-kravet, hvis de tilpasses nøje til kriterierne i TLAC-standarden for TLAC-minimumskravet. Disse kriterier er derfor identiske med følgende undtagelser.

Med hensyn til de omfattede instrumenters anvendelsesområde kan visse gældsinstrumenter, der har karakter af derivater, såsom strukturerede obligationer, omfattes af MREL-kravet, fordi de kan være tilstrækkelig tabsabsorberende ved afvikling. Strukturerede obligationer er gældsforpligtelser med en indbygget derivatkomponent. Deres afkast er tilpasset afkastet fra referenceaktiver såsom enkeltaktier, aktieindekser, fonde, renter, råvarer eller valutaer. Det præciseres i artikel 45b, at strukturerede obligationer kan betragtes som MREL-instrumenter, hvis de har en fast hovedstol, som skal tilbagebetales ved forfald, og det ekstra afkast kun er knyttet til et derivat og afhænger af referenceaktivets afkast. Begrundelsen herfor er, at den faste hovedstol kendes inden udstedelsestidspunktet, den er stabil i hele den strukturerede obligations livscyklus og kan nemt omfattes af bail-in ved afvikling.

I henhold til TLAC-standarden skal TLAC-minimumskravet i vid udstrækning opfyldes med efterstillede gældsinstrumenter, der ved insolvens er efterstillet ikkeefterstillede forpligtelser, som er udtrykkeligt udelukket fra TLAC-minimumskapitalkravet, såsom dækkede indskud, derivater, skattemæssige forpligtelser eller andre offentretlige forpligtelser. Med henblik på opfyldelse af det institutspecifikke MREL-krav kan afviklingsmyndighederne i dag stille krav om efterstillelse af nedskrivningsrelevante gældsinstrumenter i konkrete tilfælde. Det præciseres endvidere i de nye bestemmelser i artikel 45b, at der kan stilles krav om efterstillelse, i det omfang det er nødvendigt for at lette anvendelsen af bail-in-værktøjet, navnlig når der er klare tegn på, at kreditorer omfattet af bail-in sandsynligvis vil lide tab ved afvikling, der er større end deres potentielle tab ved insolvens, og kun i det omfang det er nødvendigt for at dække den del af tabene, der overstiger de sandsynlige tab ved insolvens. Ethvert krav om efterstillelse stillet af afviklingsmyndighederne vedrørende det institutspecifikke MREL-krav bør ikke berøre muligheden for at opfylde TLAC-minimumskravet med ikkeefterstillede gældsinstrumenter i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 og TLAC-standarden.

I artikel 45c præciseres kriterierne for fastlæggelse af MREL-kravet for alle enheder. MREL-kravet bør give banker mulighed for at absorbere forventede tab ved afvikling og rekapitalisere banken efter afviklingen. Afviklingsmyndighederne skal behørigt begrunde det pålagte MREL-niveau baseret på den valgte afviklingsstrategi. Dette beløb bør ikke overstige det samlede forventede tab ved afvikling, som svarer til institutternes kapitalgrundlagskrav, og det rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for at opfylde det kapitalgrundlagskrav, som er nødvendigt for at kunne få tilladelse til at fortsætte sine aktiviteter inden for rammerne af den valgte afviklingsstrategi, efter afviklingen. MREL-kravet bør udtrykkes som en procentdel af målene for den samlede risikoeksponering og gearingsgraden, og institutterne bør opfylde begge målniveauer samtidigt.

Med hensyn til G-SII'er præciseres det i artikel 45d, at et institutspecifikt tillæg til TLAC-minimumsniveauet som fastlagt i TLAC-standarden kun kan pålægges, hvis dette minimum ikke er tilstrækkeligt til at absorbere tab og rekapitalisere et G-SII med den valgte afviklingsstrategi.

Som i forslaget om ændring af CRD indfører forslaget i artikel 45e begrebet "vejledning" i BRRD. Dette giver afviklingsmyndighederne mulighed for at stille krav til institutterne om opnåelse af højere MREL-niveauer og samtidig håndtere overtrædelser af disse niveauer på en mere fleksibel måde, navnlig ved at afbøde de automatiske virkninger af sådanne overtrædelser i form af begrænsninger af de maksimale udlovningsbeløb ("MUB'er"). I henhold til artikel 45e kan afviklingsmyndighederne navnlig stille krav til institutterne om at dække yderligere beløb til dækning af tab ved afvikling, som er større end de forventede tab i et almindeligt afviklingsscenarie (dvs. over niveauet for de eksisterende kapitalgrundlagskrav), og sikre en tilstrækkelig markedstillid til enheden efter afviklingen (dvs. ud over det krævede rekapitaliseringsbeløb). Det fastslås imidlertid i artikel 45e, at det angivne niveau i vejledningen, for så vidt angår den tabsabsorberende del af kravet, ikke bør være højere end niveauet i "kapitalvejledningen", når tilsynsmyndighederne anmoder om sådanne retningslinjer som led i en tilsynsmæssig stresstest vedrørende dækning af tab, der overstiger de almindelige krav. For rekapitaliseringsdelen bør det angivne niveau i vejledningen i at sikre tilliden til markedet give institutterne mulighed for at opfylde kravene til tilladelse i en passende periode efter afviklingen. Denne markedstillidsbuffer bør ikke overskride det kombinerede kapitalbufferkrav i henhold til direktiv 2013/36/EU, medmindre et højere niveau er nødvendigt for at sikre, at enheden efter afviklingen fortsat opfylder kravene til tilladelse i en passende periode.

Artikel 45f og 45g vedrører omfanget af anvendelsen af MREL-kravet. Med hensyn til institutter, der kan betragtes som afviklingsenheder, finder MREL-kravet kun anvendelse på disse enheder på konsolideret afviklingskoncernniveau. Afviklingsenhederne vil således være forpligtet til at udstede nedskrivningsrelevante (gælds)instrumenter til tredjemandskreditorer, som omfattes af bail-in, hvis afviklingsenheden (dvs. afviklingskoncernen) afvikles. Med hensyn til andre enheder i koncernen indfører forslaget begrebet "internt" MREL-krav i overensstemmelse med et lignende begreb indført i TLAC-standarden. Andre enheder i afviklingskoncernen, som ikke selv er afviklingsenheder, bør derfor udstede nedskrivningsrelevante (gælds)instrumenter internt i afviklingskoncernen, der købes af afviklingsenhederne. Hvis en enhed i afviklingskoncernen, som ikke selv er en afviklingsenhed, på et tidspunkt ikke længere er levedygtig, nedskrives eller konverteres instrumenterne til egenkapital, og den pågældende enheds tab overføres til afviklingsenheden. Hovedfordelen ved det interne MREL-krav er, at det gør det muligt at rekapitalisere en enhed (med kritiske funktioner) i afviklingskoncernen uden at afvikle enheden formelt, hvilket

potentielt kan forstyrre markedet. Anvendelsen af dette krav bør imidlertid være i overensstemmelse med den valgte afviklingsstrategi, og den bør navnlig ikke ændre ejerskabsforholdet mellem enheden og afviklingskoncernen efter rekapitaliseringen. Det fastslås ligeledes i forslaget, at det interne MREL-krav på visse betingelser kan erstattes af sikkerhedsgarantier mellem afviklingsenheden og de andre enheder i afviklingskoncernen, der kan udløses med samme tidsfrister som de interne MREL-instrumenter. De foreslåede sikkerhedsforanstaltninger omfatter navnlig de relevante afviklingsmyndigheders aftale om at erstatte det interne MREL-krav og den sikkerhedsstillelse for garantien, som afviklingsenheden har givet sit datterselskab, med en meget likvid sikkerhedsstillelse med minimal kredit- og markedsrisiko. I henhold til forslaget har afviklingsmyndighederne for afviklingsenhedens datterselskaber ligeledes fortsat mulighed for at dispensere helt fra anvendelsen af MREL-kravet på disse datterselskaber, hvis både afviklingsenheden og dens datterselskaber er etableret i den samme medlemsstat.

Artikel 45h indeholder en procedure for fastlæggelse af MREL-kravet for en afviklingskoncern. Afviklingsenhedens afviklingsmyndighed, koncernafviklingsmyndigheden (det øverste moderselskabs afviklingsmyndighed) og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for de andre enheder i afviklingskoncernen, har ansvaret for at fastlægge kravet. Tvister mellem myndighederne bilægges af EBA i henhold til EBA-forordningen.

Ændringer af artikel 17, 18 og 45k

Disse ændringer vedrører manglende overholdelse af MREL-kravet. I artikel 45k anføres afviklingsmyndighedernes beføjelser i tilfælde af manglende overholdelse af MREL-kravet. Da manglende overholdelse af MREL-kravet kan udgøre en hindring for et instituts eller en koncerns afvikling, afkorter artikel 17 og 18 den eksisterende procedure til at fjerne hindringer for afviklingen med henblik på en hurtig håndtering af eventuelle overtrædelser af MREL-kravet. Ændringerne giver ligeledes afviklingsmyndighederne nye beføjelser til at kræve ændringer af nedskrivningsrelevante instrumenters løbetidsprofiler og institutternes planer for genoprettelse af MREL-niveauet.

Ændringer af artikel 55

Ændringerne af artikel 55 i BRRD indebærer, at afviklingsmyndigheden skal anvende kravet i denne artikel på en forholdsmæssig måde. Afviklingsmyndigheden kan fritage institutterne fra forpligtelsen til at indføre bestemmelser om anerkendelse af bail-in i aftaler eller instrumenter underlagt lovgivningen i tredjelande ved dispensation, hvis myndigheden vurderer, at dette ikke vil være til hinder for bankens afvikling, og at det rent juridisk, kontraktligt eller økonomisk i praksis er vanskeligt for bankerne at indføre bestemmelser om anerkendelse af bail-in for visse forpligtelser. I disse tilfælde bør disse forpligtelser ikke medregnes i MREL, og de bør foranstilles nedskrivningsrelevante passiver for at minimere risikoen for at overtræde princippet om, at "ingen kreditorer må stilles ringere". Forslaget vil således ikke svække bail-in-værktøjet.

Ændringer af artikel 59 og 60

Ændringerne af artikel 59 og 60 sikrer, at det ligeledes er muligt at nedskrive eller konvertere interne MREL-instrumenter ud over kapitalinstrumenter (gældsinstrumenter) til egenkapital, hvis enheden i afviklingskoncernen, som ikke selv er en afviklingsenhed, der udsteder dem, på et tidspunkt ikke længere er levedygtig.

Ændringer af 27, ny artikel 29a og ændringer af artikel 63 om moratorium

Med ændringen af artikel 27 indføres et nyt redskab til betalingsudsættelse, der kan anvendes i fasen forud for afvikling, herunder navnlig som en beføjelse til tidlig indgriben.

I den nyligt tilføjede artikel 29a anføres betingelserne for anvendelse af redskabet til betalingsudsættelse i forbindelse med tidlig indgriben. Det anføres i bestemmelsen, at denne beføjelse kan udøves, når det er nødvendigt at vurdere, om det er behov for foranstaltninger til tidlig indgriben, eller om instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende. I bestemmelsen præciseres suspensionsbeføjelsens omfang og varighed, der højst kan fastsættes til fem arbejdsdage.

Med ændringen af artikel 63 indføres som en generel afviklingsbeføjelse beføjelsen til at suspendere betalinger, når dette er nødvendigt for en effektiv anvendelse af et eller flere redskaber til betalingsudsættelse eller med henblik på værdiansættelsen i henhold til artikel 36. I bestemmelsen præciseres suspensionsbeføjelsens omfang og varighed, der højst kan fastsættes til fem arbejdsdage.

Andre bestemmelser

Der stilles en række ændringsforslag, som skal sikre en passende tilsynsindberetning og offentliggørelse af kravet.

Flere ændringsforslag vedrører den reguleringsmæssige arkitektur og beslutningstagning i forbindelse med anvendelsen af kravet på tredjelandsinstitutter, der er etableret i Unionen. Andre ændringer præciserer behandlingen i henhold til BRRD og anden EU-lovgivning af centrale modparter ("CCP'er") efter vedtagelsen af et forslag til en ramme for genopretning og afvikling for CCP'er, herunder behandlingen af CCP'er med en banklicens. Der er blevet foreslået målrettede ændringer af de relevante selskabsdirektiver for at sikre en effektiv afvikling af CCP'er.

Medlemsstaterne skal gennemføre dette forslag i national ret senest 12 måneder efter datoen for direktivets ikrafttræden. De berørte institutter skal overholde de nye bestemmelser senest seks måneder efter datoen for gennemførelse af direktivet i national ret. EBA skal aflægge rapport to gange om året til Kommissionen om, hvordan kravene gennemføres og anvendes i EU.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og om ændring af direktiv 98/26/EF, 2002/47/EF, 2012/30/EU, 2011/35/EU, 2005/56/EF, 2004/25/EF og 2007/36/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
 under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
 under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
 efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
 under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁰,
 under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹¹,
 efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
 ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) offentliggjorde den 9. november 2015 term sheet for den samlede tabsabsorberingskapacitet (Total Loss-absorbing Capacity, TLAC) ("TLAC-standarden"), der blev godkendt af G-20 i november 2015. Ifølge TLAC-standarden skal globale systemisk vigtige banker ("G-SIB'er"), kaldet globale systemisk vigtige institutter ("G-SII'er") i EU-retten, have et tilstrækkeligt minimumsbeløb i meget tabsabsorberende forpligtelser (der kan være omfattet af bail-in) for at sikre en smidig og hurtig tabsabsorbering og rekapitalisering ved afvikling. I sin meddelelse af 24. november 2015¹² forpligtede Kommissionen sig til at fremsætte et lovforslag inden udgangen af 2016, således at TLAC-standarden kunne gennemføres inden den internationalt fastsatte frist i 2019.
- (2) Ved gennemførelsen af TLAC-standarden i EU skal der ligeledes tages hensyn til det eksisterende institutspecifikke minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver ("MREL"), der finder anvendelse på alle kreditinstitutter og investeringsselskaber i Unionen, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU¹³. Da TLAC og MREL har samme mål om at sikre, at kreditinstitutter og investeringsselskaber i Unionen har en tilstrækkelig

¹⁰ EUT C, , s. .

¹¹ EUT C, , s. .

¹² Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Den Europæiske Centralbank, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget "Hen imod fuldførelsen af bankunionen", 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

¹³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

tabsabsorberingskapacitet, bør de to krav være komplementære elementer i et fælles regelsæt. I praksis bør det harmoniserede minimumsniveau for TLAC-standarden for G-SII'er ("TLAC-minimumskravet") indføres i Unionen gennem ændringer af forordning (EU) nr. 575/2013¹⁴, og det institutspecifikke tillæg for G-SII'er og det institutspecifikke krav til ikke-G-SII'er, der benævnes minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, bør indføres gennem målrettede ændringer af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014¹⁵. De relevante bestemmelser i dette direktiv om institutters tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet bør anvendes sammen med bestemmelserne i ovennævnte retsakter og i direktiv 2013/36/EU¹⁶ på en ensartet måde.

- (3) Det forhold, at der ikke er nogen harmoniserede EU-regler om gennemførelsen af TLAC-standarden i EU, skaber yderligere omkostninger og retsusikkerhed for institutter og gør det vanskeligere at anvende bail-in-værktøjet for grænseoverskridende institutter. Det forhold, at der ikke er nogen harmoniserede EU-regler, fordrejer ligeledes konkurrencen på det indre marked, da institutternes omkostninger ved at opfylde de eksisterende krav og TLAC-standarden kan være meget forskellige i EU. Det er derfor nødvendigt at fjerne disse hindringer for det indre markeds funktion og at undgå konkurrencefordrejninger som følge af manglende harmoniserede EU-regler om gennemførelsen af TLAC-standarden. Det relevante retsgrundlag for dette direktiv bør derfor være artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) som fortolket i overensstemmelse med EU-Domstolens retspraksis.
- (4) I overensstemmelse med TLAC-standarden bør både SPE-afviklingsstrategien (single point of entry) og MPE-afviklingsstrategien (multiple point of entry) fortsat anerkendes i direktiv 2014/59/EU. Ifølge SPE-strategien afvikles blot én koncernenhed (normalt moderselskabet), hvorimod andre koncernenheder (normalt driftsenheder) ikke afvikles, idet deres tab og rekapitaliseringsbehov overføres til den enhed, der skal afvikles. Ifølge MPE-strategien kan mere end en enhed afvikles. Det er vigtigt, at de enheder, der skal afvikles ("afviklingsenheder"), og deres datterselskaber ("afviklingskoncerner") identificeres klart for at sikre, at den ønskede afviklingsstrategi anvendes effektivt. Denne identificering er ligeledes relevant for fastsættelsen af omfanget af anvendelsen af de regler om tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, som finansielle virksomheder skal overholde. Det er derfor nødvendigt at indføre begreberne "afviklingsenhed" og "afviklingskoncern" og at ændre direktiv 2014/59/EU vedrørende koncernafviklingsplanlægning for at stille et udtrykkeligt krav til afviklingsmyndighederne om at identificere afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i en koncern og grundigt overveje konsekvenserne af en planlagt afviklingshandling i koncernen for at sikre en effektiv koncernafvikling.

¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

¹⁵ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

- (5) Medlemsstaterne bør sikre, at institutter har en tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet til at sikre en smidig og hurtig tabsabsorbering og rekapitalisering ved afvikling med minimal indvirkning på den finansielle stabilitet og skatteyderne. Dette bør opnås ved, at institutterne overholder et institutspecifikt minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver ("MREL") fastlagt i direktiv 2014/59/EU.
- (6) Med henblik på at tilpasse de nævnere, der anvendes til at måle institutternes tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, til de nævnere, der anvendes i TLAC-standarden, bør MREL-kravet udtrykkes som en procentdel af målene for det relevante instituts samlede risikoeksponering og gearingsgradens eksponering.
- (7) Kriterierne for nedskrivningsrelevante passiver, der kan omfattes af bail-in, bør tilpasses nøje til de fastsatte kriterier i forordning (EU) nr. 575/2013 for TLAC-minimumskravet i overensstemmelse med de supplerende justeringer og krav, der er indført i nærværende direktiv. Visse gældsinstrumenter med en indbygget derivatkomponent såsom visse strukturerede obligationer bør navnlig kunne opfylde MREL-kravet, hvis de har en fast hovedstol, som skal tilbagebetales ved forfald, og det ekstra afkast kun er knyttet til et derivat og afhænger af et referenceaktivs afkast. I lyset af den faste hovedstol bør disse instrumenter være meget tabsabsorberende og nemt kunne omfattes af bail-in ved afvikling.
- (8) De forpligtelser, som kan opfylde MREL-kravet, omfatter i princippet alle forpligtelser knyttet til usikrede ikkeprivilegerede fordringer (ikkeefterstillede forpligtelser), medmindre de ikke opfylder specifikke kriterier fastlagt i nærværende direktiv. For at forbedre afviklingsmulighederne for institutter gennem en effektiv anvendelse af bail-in-værktøjet bør afviklingsmyndighederne have beføjelse til at kræve, at MREL-kravet opfyldes med efterstillede forpligtelser, navnlig når der er klare tegn på, at kreditorer omfattet af bail-in sandsynligvis vil lide tab ved afvikling, der er større end deres potentielle tab ved insolvens. Kravet om at opfylde MREL med ikkeefterstillede forpligtelser bør kun stilles, i det omfang det er nødvendigt for at undgå, at kreditorernes tab ved afvikling ikke er større end de tab, de ville have lidt ved insolvens. Ethvert krav om efterstilling af gældsinstrumenter stillet af afviklingsmyndighederne vedrørende MREL-kravet bør ikke berøre muligheden for at opfylde TLAC-minimumskravet med ikkeefterstillede gældsinstrumenter i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 og TLAC-standarden.
- (9) MREL-kravet bør give institutter mulighed for at absorbere forventede tab ved afvikling og rekapitalisere instituttet efter afviklingen. Afviklingsmyndighederne bør på grundlag af den valgte afviklingsstrategi behørigt begrunde det pålagte MREL-niveau, navnlig hvad angår behovet for og niveauet for det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, i rekapitaliseringsbeløbet. Dette beløb bør omfatte det samlede forventede tab ved afvikling, som svarer til instituttets kapitalgrundlagskrav og det rekapitaliseringsbeløb, som giver instituttet mulighed for at opfylde det kapitalgrundlagskrav, som er nødvendigt for at kunne få tilladelse til at fortsætte sine aktiviteter inden for rammerne af den valgte afviklingsstrategi, efter afviklingen. MREL-kravet bør udtrykkes som en procentdel af målene for den samlede risikoeksponering og gearingsgraden, og institutterne bør opfylde begge målniveauer samtidigt. Afviklingsmyndigheden bør have beføjelse til at justere rekapitaliseringsbeløbene i behørigt begrundede tilfælde, således at de i tilstrækkelig grad også afspejler de øgede risici, der gør sig gældende for afviklingsmulighederne som følge af afviklingskoncernens forretningsmodel, finansieringsmodel og overordnede risikoprofil, og således i disse begrænsede tilfælde kræve, at de

rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i artikel 45c, stk. 3, første afsnit, og stk. 4, forhøjes.

- (10) For at forbedre deres afviklingsmuligheder bør afviklingsmyndighederne have beføjelse til at pålægge G-SII'er et institutspecifikt MREL-krav ud over TLAC-minimumskravet fastlagt i forordning (EU) nr. 575/2013. Dette institutspecifikke MREL-krav må kun pålægges, når TLAC-minimumskravet ikke er tilstrækkeligt til at absorbere tab og rekapitalisere et G-SII med den valgte afviklingsstrategi.
- (11) Ved fastsættelsen af MREL-niveauet bør afviklingsmyndighederne tage hensyn til graden af et instituts systemiske betydning og de potentielle negative virkninger for den finansielle stabilitet, hvis et institut bliver nødlidende. De bør tage hensyn til behovet for lige konkurrencevilkår mellem G-SII'er og andre sammenlignelige institutter med systemisk betydning i Unionen. MREL-kravet til institutter, der ikke er identificeret som G-SII'er, men som har en systemisk betydning i Unionen, der er sammenlignelig med G-SII'ers systemiske betydning, bør således ikke afvige uforholdsmæssigt fra niveauet for og sammensætningen af det generelt fastsatte MREL-krav for G-SII'er.
- (12) I lighed med de beføjelser, de kompetente myndigheder er tillagt i direktiv 2013/36/EU, bør nærværende direktiv give afviklingsmyndighederne mulighed for at stille krav til institutterne om opnåelse af højere MREL-niveauer og samtidig håndtere overtrædelser af disse niveauer på en mere fleksibel måde, navnlig ved at afbøde de automatiske virkninger af disse overtrædelser i form af begrænsninger af de maksimale udlodningsbeløb ("MUB'er"). Afviklingsmyndighederne bør kunne vejlede institutterne i at dække yderligere beløb til dækning af tab ved afvikling, som er større end de kapitalgrundlagskrav, der er fastlagt i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, og/eller i at sikre en tilstrækkelig markedstillid til instituttet efter afviklingen. For at sikre overensstemmelsen med direktiv 2013/36/EU må der kun vejledes om dækning af yderligere tab, når de kompetente tilsynsmyndigheder har anmodet om "kapitalvejledningen" i henhold til direktiv 2013/36/EU, og det angivne niveau bør ikke være højere end det angivne niveau i disse retningslinjer. For rekapitaliseringsbeløbet bør det angivne niveau i vejledningen i at sikre tilliden til markedet give instituttet mulighed for fortsat at opfylde kravene til tilladelse i en passende periode, herunder ved at give instituttet mulighed for at dække omkostningerne forbundet med omstrukturering af sine aktiviteter efter afvikling. Markedstillidsbufferen bør ikke overskride det kombinerede kapitalbufferkrav i henhold til direktiv 2013/36/EU, medmindre et højere niveau er nødvendigt for at sikre, at enheden efter afviklingen fortsat opfylder kravene til tilladelse i en passende periode. Hvis en enhed til stadighed ikke har supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som angivet i vejledningen, bør afviklingsmyndigheden kunne kræve, at MREL-beløbet forøges, således at det dækker det angivne beløb i vejledningen. Ved vurderingen af, om der er tale om et vedvarende sammenbrud, bør afviklingsmyndigheden tage hensyn til enhedens rapportering om MREL, jf. nærværende direktiv.
- (13) I overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 bør institutter, der kan betragtes som afviklingsenheder, kun omfattes af MREL-kravet på konsolideret afviklingskoncernniveau. Afviklingsenheder bør således være forpligtet til at udstede nedskrivningsrelevante instrumenter og elementer for at opfylde MREL-kravet til eksterne tredjemandskreditorer, som omfattes af bail-in, hvis afviklingsenheden afvikles.

- (14) Institutter, der ikke er afviklingsenheder, bør opfylde MREL-kravet på individuelt niveau. Disse institutters tabsabsorberings- og rekapitaliseringsbehov bør generelt dækkes af deres respektive afviklingsenheder gennem afviklingsenhedernes erhvervelse af nedskrivningsrelevante passiver udstedt af disse institutter og deres nedskrivning eller konvertering til ejerskabsinstrumenter, når disse institutter ikke længere er levedygtige. Det MREL-krav, der finder anvendelse på institutter, som ikke er afviklingsenheder, bør således anvendes sammen og i overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på afviklingsenheder. Det bør give afviklingsmyndighederne mulighed for at afvikle en afviklingskoncern uden at afvikle visse af koncernens datterselskaber formelt, hvilket potentielt kan forstyrre markedet. Efter aftale med afviklingsmyndighederne for afviklingsenheden og dens datterselskab bør det være muligt at erstatte udstedelsen af nedskrivningsrelevante passiver til afviklingsenheder med sikkerhedsgarantier mellem afviklingsenheden og dens datterselskaber, som kan udløses, når de tidsfrister, der gælder for nedskrivningen eller konverteringen af nedskrivningsrelevante passiver, er opfyldt. Afviklingsmyndighederne bør ligeledes have beføjelse til at dispensere helt fra anvendelsen af MREL-kravet på institutter, der ikke er afviklingsenheder, hvis både afviklingsenheden og dens datterselskaber er etableret i den samme medlemsstat. Anvendelsen af MREL-kravet på institutter, der ikke er afviklingsenheder, bør være i overensstemmelse med den valgte afviklingsstrategi, og den bør navnlig ikke ændre ejerskabsforholdet mellem institutter og deres afviklingskoncern efter rekapitaliseringen af disse institutter.
- (15) For at sikre, at MREL-niveauerne er passende med henblik på afvikling, bør afviklingsenhedens afviklingsmyndighed, koncernafviklingsmyndigheden (det øverste moderselskabs afviklingsmyndighed) og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for de andre enheder i afviklingskoncernen, have ansvaret for at fastlægge MREL-niveauet. Tvister mellem myndighederne bør henhøre under Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010¹⁷ med forbehold af de fastsatte vilkår og betingelser i dette direktiv.
- (16) Enhver overtrædelse af TLAC-minimumskravet og MREL-kravet bør håndteres og afhjælpes på passende vis af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne. Da manglende overholdelse af disse krav kan udgøre en hindring for et instituts eller en koncerns afvikling, bør de eksisterende procedurer til at fjerne hindringer for afviklingen afkortes med henblik på en hurtig håndtering af eventuelle overtrædelser af kravene. Afviklingsmyndighederne bør ligeledes have beføjelse til at pålægge institutterne at ændre nedskrivningsrelevante instrumenters og elementers løbetidsprofiler og at udarbejde og gennemføre planer for genoprettelse af MREL-niveauet.
- (17) For at sikre en gennemsigtig anvendelse af MREL-kravet bør institutterne rapportere til deres kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder og regelmæssigt offentliggøre oplysninger om deres beholdninger af nedskrivningsrelevante passiver og sammensætningen af disse forpligtelser, herunder deres løbetidsprofil og prioritet ved almindelig insolvensbehandling. Der bør være konsistens i hyppigheden af tilsynsindberetningen om overholdelse af kapitalgrundlagskravene og MREL-kravet.

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

- (18) Kravet om at indføre en kontraktmæssig anerkendelse af konsekvenserne af bail-in-værktøjet i aftaler eller instrumenter, i henhold til hvilke der skabes forpligtelser, som er underlagt lovgivningen i tredjelande, bør sikre, at der kan foretages en bail-in af disse forpligtelser i tilfælde af afvikling. Medmindre og indtil der vedtages lovgivningsrammer for anerkendelse, der sikrer en effektiv grænseoverskridende afvikling i alle tredjelandjurisdiktioner, bør aftaleforhold, der er behørigt udarbejdet og bredt anvendt, fungere i praksis. Selv om der findes lovgivningsrammer for anerkendelse, bør kontraktlige anerkendelsesordninger bidrage til at styrke retssikkerheden og forudsigeligheden af den grænseoverskridende anerkendelse af afviklingshandlinger. Der kan imidlertid være tilfælde, hvor det i praksis er vanskeligt for institutterne at indføre disse kontraktvilkår i aftaler eller instrumenter, i henhold til hvilke der skabes visse forpligtelser, navnlig forpligtelser, som ikke udelukkes fra bail-in i henhold til direktiv 2014/59/EU, dækkede indskud eller kapitalgrundlagsinstrumenter. Det er i praksis navnlig vanskeligt for institutter at indføre kontraktvilkår om anerkendelse af konsekvenserne af bail-in-værktøjet i aftaler eller instrumenter, i henhold til hvilke der skabes forpligtelser, hvis disse kontraktvilkår er ulovlige i de pågældende tredjelande, eller hvis institutterne ikke har forhandlingskraft til at pålægge disse kontraktvilkår. Afviklingsmyndighederne bør derfor kunne dispensere fra anvendelsen af kravet om at indføre disse kontraktvilkår, hvis disse kontraktvilkår indebærer uforholdsmæssige omkostninger for institutterne, og hvis de pågældende forpligtelser ikke vil sikre en tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet ved afvikling. Den dispensation bør imidlertid ikke anvendes, hvis en række aftaler eller forpligtelser tilsammen sikrer en tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet ved afvikling. For at sikre, at afviklingen af institutter ikke berøres, bør forpligtelser, der omfattes af dispensation, ikke være nedskrivningsrelevante.
- (19) For at bevare den finansielle stabilitet er det vigtigt, at de kompetente myndigheder har mulighed for at afhjælpe forværringen af et instituts finansielle og økonomiske situation, inden instituttet når til et punkt, hvor myndighederne ikke har noget andet alternativ end at afvikle det. Med henblik herpå bør de kompetente myndigheder tillægges passende beføjelse til tidlig indgriben. Beføjelserne til tidlig indgriben bør omfatte beføjelsen til at suspendere visse kontraktlige forpligtelser i den nødvendige minimumsperiode. Suspensionsbeføjelsen bør fastlægges nøje og bør kun udøves, når det er nødvendigt at vurdere, om der er behov for foranstaltninger til tidlig indgriben, eller om instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Suspensionsbeføjelsen bør imidlertid ikke gælde for forpligtelser i relation til deltagelsen i systemer udpeget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF¹⁸, centrale modparter (CCP'er) og centralbanker, herunder tredjelandes CCP'er, der er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed ("ESMA"). Den bør heller ikke finde anvendelse på dækkede indskud. Beføjelserne til tidlig indgriben bør omfatte de beføjelser, der allerede er fastsat i direktiv 2013/36/EU, med henblik på andre omstændigheder end dem, der betragtes som tidlig indgriben, samt andre situationer, hvor det anses for nødvendigt at genoprette et instituts finansielle sundhed.
- (20) Af hensyn til en effektiv afvikling og navnlig for at undgå kompetencekonflikter bør der ikke indledes en almindelig insolvensbehandling for det nødlidende institut, og der bør heller ikke pågås en sådan, mens afviklingsmyndigheden udøver sine afviklingsbeføjelser eller anvender afviklingsværktøjer, bortset fra når det sker på

¹⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

afviklingsmyndighedens initiativ eller med dens samtykke. Det er hensigtsmæssigt og nødvendigt at suspendere visse kontraktlige forpligtelser i en begrænset periode for at give afviklingsmyndigheden tilstrækkelig tid til at foretage vurderingen og tage afviklingsværktøjerne i brug. Denne beføjelse bør fastlægges nøje og bør kun udøves i det tidsrum, der er nødvendigt for at foretage vurderingen eller tage afviklingsværktøjerne i brug. Suspensionsbeføjelsen bør imidlertid ikke gælde for dækkede indskud eller for forpligtelser i relation til deltagelsen i systemer udpeget i henhold til direktiv 98/26/EF, CCP'er og centralbanker, herunder tredjelands CCP'er, der er anerkendt af ESMA. For at sikre, at sådanne sikkerhedsforanstaltninger fungerer hensigtsmæssigt i krisesituationer, og samtidig give operatører af betalings- og værdipapirsystemer og andre markedsdeltagere en passende sikkerhed, fastsættes det i dette direktiv, at en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning ikke i sig selv bør vurderes at være en insolvensbehandling henhold til direktiv 98/26/EF, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten fortsat opfyldes. For at sikre, at sådanne sikkerhedsforanstaltninger fungerer hensigtsmæssigt i krisesituationer, og samtidig give operatører af betalings- og værdipapirsystemer og andre markedsdeltagere en passende sikkerhed, bør direktiv 2014/59/EU ændres, således at en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning ikke i sig selv vurderes at være en insolvensbehandling henhold til direktiv 98/26/EF, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten fortsat opfyldes. Intet i direktiv 2014/59/EU bør imidlertid være til hinder for driften af et system, der er udpeget i henhold til direktiv 98/26/EF, eller retten til sikkerhed i henhold til samme direktiv.

- (21) For at undgå overlappende krav og anvende hensigtsmæssige regler for en effektiv genopretning og afvikling af CCP'er i overensstemmelse med forordning (EU) nr. [om genopretning og afvikling af CCP'er] bør direktiv 2014/59/EU ændres med henblik på at udelukke de CCP'er, til hvilke medlemsstaterne i medfør af forordning (EU) nr. 648/2012¹⁹ stiller bestemte tilladelseskrav i henhold til direktiv 2013/36/EU, og som derfor også er meddelt tilladelse som kreditinstitutter.
- (22) Udelukkelsen af visse af kreditinstitutternes og investeringsselskabernes forpligtelser fra bail in-værktøjets anvendelsesområde eller fra beføjelserne til at suspendere visse forpligtelser, begrænse muligheden for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende eller midlertidigt at suspendere opsigelsesrettigheder i direktiv 2014/59/EU bør ligeledes gælde for forpligtelser i relation til CCP'er, der er etableret i Unionen, og tredjelands CCP'er, der er anerkendt af ESMA.
- (23) For at sikre en fælles forståelse af de udtryk, der anvendes i forskellige retsakter, er det hensigtsmæssigt at indarbejde de definitioner og begreber, der er indført i forordning (EU) nr. 648/2012 om en "central modpart" eller "CCP" og "deltager", i direktiv 98/26/EF.
- (24) For at sikre en effektiv afvikling af CCP'er bør de sikkerhedsforanstaltninger, der er indeholdt i direktiv 2002/47/EF²⁰, ikke finde anvendelse på nogen begrænsning af håndhævelsen af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse eller på nogen begrænsning af virkningen af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, nogen slutafregnings- eller

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).

modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til forordning (EU) nr. [om genopretning og afvikling af CCP'er].

- (25) Direktiv 2012/30/EU²¹, 2011/35/EU²², 2005/56/EF²³, 2004/25/EF²⁴ og 2007/36/EF²⁵ indeholder regler om beskyttelse af aktionærer og kreditorer i CCP'er, der falder ind under disse direktivers anvendelsesområde. I en situation, hvor afviklingsmyndighederne har behov for at handle hurtigt i henhold til forordning (EU) nr. [om genopretning og afvikling af CCP'er], kan disse regler være til hinder for afviklingsmyndighedernes effektive afviklingsindsats og anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser, Undtagelserne i direktiv 2014/59/EU bør derfor udvides til at omfatte handlinger truffet i henhold til forordning (EU) nr. [om genopretning og afvikling af CCP'er]. For at sikre størst mulig retssikkerhed for de berørte parter bør undtagelserne defineres klart og snævert, og de bør kun anvendes ud fra almene hensyn, og når kriterierne for udløsning af afvikling er opfyldt. Anvendelsen af afviklingsværktøjer forudsætter, at afviklingsmålene og betingelserne for afvikling, der er fastsat i forordning (EU) nr. [om genopretning og afvikling af CCP'er], opfyldes. For at sikre, at myndighederne kan pålægge sanktioner, når bestemmelserne i forordning (EU) nr. [om genopretning og afvikling af CCP'er] ikke er opfyldt, og at disse sanktionsbeføjelser er i overensstemmelse med regelsættet for genopretning og afvikling af andre finansieringsinstitutter, bør anvendelsesområdet for afsnit VIII i direktiv 2014/59/EU også dække overtrædelser af bestemmelserne i forordning (EU) nr. [om genopretning og afvikling af CCP'er].
- (26) Da målene i dette direktiv, nemlig at fastsætte ensartede regler om genopretning og afvikling, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og på grund af foranstaltningens omfang bedre kan nås på EU-plan, kan EU træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (27) For at sikre en tilstrækkelig frist for gennemførelsen i national ret og anvendelsen af dette direktiv bør medlemsstaterne have 12 måneder til at gennemføre dette direktiv i national ret fra datoen for direktivets ikrafttræden, og de pågældende institutter bør pålægges at overholde de nye bestemmelser senest seks måneder efter datoen for gennemførelse af direktivet i national ret —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1
Ændringer af direktiv 2014/59/EU

1. I artikel 1 tilføjes følgende som stk. 3:

²¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/30/EU af 25. oktober 2012 om samordning af de garantier, der kræves i medlemsstaterne af de i artikel 54, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, for så vidt angår stiftelsen af aktieselskabet samt bevarelse af og ændringer i dets kapital, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 74).

²² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU af 5. april 2011 om fusioner af aktieselskaber (EUT L 110 af 29.4.2011, s. 1).

²³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/56/EF af 26. oktober 2005 om grænseoverskridende fusioner af selskaber med begrænset ansvar (EUT L 310 af 25.11.2005, s. 1).

²⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud (EUT L 142 af 30.4.2004, s. 12).

²⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber (EUT L 184 af 14.7.2007, s. 17).

"3. Direktivet finder ikke anvendelse på de centrale modparter, til hvilke medlemsstaterne i medfør af artikel 14, stk. 5, i forordning (EU) nr. 648/2012 stiller bestemte tilladelseskrav i henhold til direktiv 2013/36/EU.

Bestemmelserne i direktivs afsnit VIII finder imidlertid også anvendelse på sanktioner, der kan anvendes, såfremt forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs] ikke overholdes."

2. I artikel 2, stk. 1, nr. 71), erstattes "nedskrivningsrelevante passiver" af "passiver, der kan være omfattet af bail-in".

3. I artikel 2, stk. 1, tilføjes følgende nr.:

"71a) "nedskrivningsrelevante passiver": passiver, der kan være omfattet af bail-in og opfylder betingelserne i artikel 45b eller artikel 45g, stk. 3, litra a), alt efter hvad der er relevant."

4. I artikel 2, stk. 1, tilføjes følgende som nr. 83a), 83b), 109) og 110):

"83a) "afviklingsenhed": en enhed, der er etableret i Unionen, og som er identificeret af afviklingsmyndigheden i henhold til artikel 12 som en enhed, der er omfattet af afviklingshandlingerne i handlingsplanen

83b) "afviklingskoncern": en afviklingsenhed og dens datterselskaber, der ikke selv er afviklingsenheder og ikke er datterselskaber af en anden afviklingsenhed

109) "clearingmedlem": et clearingmedlem som defineret i artikel 2, nr. 14), i forordning (EU) nr. 648/2012

110) "bestyrelse": administrations- eller tilsynsorganet, eller begge, oprettet i henhold til national selskabsret, jf. artikel 27, stk. 2, i forordning (EU) nr. 648/2012."

5. Artikel 12, stk. 1, affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne sammen med datterselskabernes afviklingsmyndigheder og efter høring af væsentlige filialers afviklingsmyndigheder, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, udarbejder koncernafviklingsplaner. Koncernafviklingsplanen skal angive foranstaltninger, der skal træffes over for:

- a) modervirksomheden i Unionen
- b) de datterselskaber, der tilhører koncernen og ligger i Unionen
- c) de i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), omhandlede enheder
- d) med forbehold af afsnit VI, de datterselskaber, der tilhører koncernen og ligger uden for Unionen.

I overensstemmelse med de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, skal afviklingsplanen angive følgende for hver koncern:

- a) afviklingsenhederne
- b) afviklingskoncernerne."

6. Artikel 12, stk. 3, litra a) og b), affattes således:

"a) fastlægge de afviklingshandling, der skal træffes over for afviklingsenheder i de i artikel 10, stk. 3, omhandlede scenarier, og konsekvenserne af disse afviklingshandling for de øvrige koncernenheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), for moderselskabet og for datterselskabsinstitutterne.

b) redegøre for, i hvilket omfang afviklingsværktøjerne kan anvendes og afviklingsbeføjelserne udøves på en koordineret måde i forbindelse med afviklingsenheder, der ligger i Unionen, herunder ved foranstaltninger med henblik på at befordre tredjemands opkøb af hele koncernen, af særlige forretningsområder eller aktiviteter, som nogle af koncernenhederne varetager, eller af bestemte koncernenheder eller afviklingskoncerner, og med henblik på at afdække potentielle hindringer for koordineret afvikling."

7. Artikel 12, stk. 3, litra e), affattes således:

"e) fastsætte eventuelle yderligere foranstaltninger, der ikke er omhandlet i dette direktiv, som de relevante afviklingsmyndigheder påtænker at træffe i forbindelse med afviklingsenhederne"

8. I artikel 12, stk. 3, tilføjes følgende som litra a1):

"a1) hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, fastlægge de afviklingshandlinger, der er planlagt over for de enkelte afviklingskoncerners afviklingsenheder, og konsekvenserne af disse handlinger for:

i) andre koncernenheder, der tilhører den samme afviklingskoncern

ii) andre afviklingskoncerner."

9. I artikel 13, stk. 4, indsættes følgende afsnit efter første afsnit:

"Hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, udmønter planlægningen af afviklingshandlingerne omhandlet i artikel 12, stk. 3, litra a1), sig i en fælles afgørelse, jf. første afsnit."

10. Artikel 13, stk. 6, første afsnit, affattes således:

"Foreligger der ikke en fælles afgørelse fra afviklingsmyndighederne inden for fire måneder, træffer hver koncernafviklingsmyndighed med ansvar for et datterselskab, som er uenig i koncernafviklingsplanen, selv afgørelse og identificerer i givet fald afviklingsenheden og udarbejder og opretholder en afviklingsplan for afviklingskoncernen bestående af de enheder, der hører under dens jurisdiktion. De enkelte afgørelser truffet af uenige afviklingsmyndigheder skal være fuldt begrundede, bl.a. ved at gøre rede for grundene til uenigheden, for så vidt angår den foreslåede koncernafviklingsplan, og ved at tage hensyn til de øvrige afviklingsmyndigheders og kompetente myndigheders synspunkter og forbehold. Hver afviklingsmyndighed meddeler sin afgørelse til de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet."

11. Artikel 16, stk. 1, andet afsnit, affattes således:

"En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at afviklingsmyndighederne enten likviderer koncernenheder ved almindelig insolvensbehandling eller anvender afviklingsværktøjer og -beføjelser på afviklingsenheder i denne koncern, idet de i størst muligt omfang forhindrer, at det får betydelige negative virkninger for de finansielle systemer, herunder i en periode med generel finansiell ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet, i de medlemsstater, i hvilke der ligger koncernenheder, eller i andre medlemsstater eller Unionen, og således at videreførelsen af koncernenhedernes kritiske funktioner sikres, hvis de nemt kan skilles ud i tide eller på anden vis. Koncernafviklingsmyndighederne underretter rettidigt EBA, når en koncern anses for ikke at kunne afvikles."

12. I artikel 16 indsættes som stk. 4:
- "4. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, vurderer den enkelte afviklingskoncerns afviklingsmuligheder i henhold til denne artikel.
- Den i første afsnit omhandlede vurdering foretages ud over vurderingen af hele koncernens afviklingsmuligheder."
13. I artikel 17, stk. 3, tilføjes følgende afsnit:
- "Hvis en væsentlig hindring for afvikling skyldes en situation omhandlet i artikel 141a, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU, forelægger instituttet senest to uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 1 afviklingsmyndigheden forslag til mulige foranstaltninger med henblik på at sikre, at instituttet opfylder artikel 45f eller 45g og kravet i artikel 128, stk. 6, i direktiv 2013/36/EU."
14. I artikel 17, stk. 5, indsættes følgende som litra h1):
- "h1) at pålægge et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), at forelægge en plan for fornyet opfyldelse af artikel 45f og 45g og kravet i artikel 128, stk. 6, i direktiv 2013/36/EU"
15. I artikel 17, stk. 5, indsættes følgende som litra j1):
- "j1) at pålægge et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at ændre løbetidsprofilen for de instrumenter, der er omhandlet i artikel 45b eller artikel 45g, stk. 3, litra a) og b), for at sikre fortsat overholdelse af artikel 45f eller artikel 45g."
16. I artikel 17, stk. 5, litra i) og j), ændres "artikel 45" til "artikel 45f og artikel 45g".
17. Artikel 18, stk. 1-7, affattes således:
- "1. Koncernafviklingsmyndigheden tager sammen med datterselskabernes afviklingsmyndigheder efter høring af tilsynskollegiet og afviklingsmyndighederne i jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial, hensyn til den i artikel 16 krævede vurdering i afviklingskollegiet og tager alle rimelige skridt til at nå frem til en fælles afgørelse om anvendelsen af foranstaltninger, som er udpeget i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4, vedrørende alle afviklingsenheder og deres datterselskaber, som tilhører den i artikel 1, stk. 1, omhandlede koncern.
2. Koncernafviklingsmyndigheden udarbejder og forelægger i samarbejde med den konsoliderende tilsynsmyndighed og EBA i henhold til artikel 25, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010 en rapport til modervirksomheden i Unionen, til datterselskabernes afviklingsmyndigheder, som sender den til datterselskaberne under deres tilsyn, og til afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer. I rapporten, der udarbejdes efter høring af de kompetente myndigheder, analyseres det, hvilke væsentlige hindringer der er for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og for udøvelse af afviklingsbeføjelserne i forbindelse med koncernen og afviklingskoncerner, hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern. I rapporten skal konsekvenserne for instituttets forretningsmodel overvejes, og der skal anbefales forholdsmæssige og målrettede foranstaltninger, som myndigheden mener er nødvendige eller egnede til at fjerne de pågældende hindringer.

Hvis hindringen for koncernens afvikling skyldes en situation omhandlet i artikel 141a, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU, underretter koncernafviklingsmyndigheden modervirksomheden i Unionen om sin vurdering af denne hindring efter høring af afviklingsenhedens afviklingsmyndighed og datterselskabsinstitutternes afviklingsmyndigheder.

3. Senest fire måneder efter modtagelsen af rapporten kan modervirksomheden i Unionen indsende bemærkninger og forelægge koncernafviklingsmyndigheden forslag til alternative foranstaltninger til afhjælpning af de hindringer, der er påpeget i rapporten.

Hvis disse hindringer skyldes en situation omhandlet i artikel 141a, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU, forelægger modervirksomheden i EU koncernafviklingsmyndigheden senest to uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 2 forslag til mulige foranstaltninger med henblik på at afhjælpe eller fjerne disse hindringer.

4. Koncernafviklingsmyndigheden meddeler de foranstaltninger, der måtte være foreslået af modervirksomheden i Unionen, til den konsoliderende tilsynsmyndighed, EBA, datterselskabernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial. Koncernafviklingsmyndighederne og datterselskabernes afviklingsmyndigheder gør efter høring af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse i afviklingskollegiet om udpegelsen af væsentlige hindringer og, om nødvendigt, vurderingen af de foranstaltninger, der er foreslået af modervirksomheden i Unionen, og de foranstaltninger, myndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne hindringerne, som skal tage hensyn til de potentielle konsekvenser af foranstaltningerne i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.

5. Den fælles afgørelse skal foreligge senest fire måneder efter forelæggelsen af eventuelle bemærkninger fra modervirksomheden i Unionen ved udløbet af den i stk. 3 omhandlede frist på fire måneder, hvis denne udløber først.

Den fælles afgørelse om hindringen for afvikling som følge af en situation omhandlet i artikel 141a, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU skal foreligge senest to uger efter forelæggelsen af eventuelle bemærkninger fra modervirksomheden i Unionen i henhold til stk. 3.

Den fælles afgørelse skal være begrundet og fremgå af et dokument, som koncernafviklingsmyndigheden sender til modervirksomheden i Unionen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for den i stk. 5 omhandlede frist, træffer koncernafviklingsmyndigheden selv afgørelse om passende foranstaltninger, der skal iværksættes i henhold til artikel 17, stk. 4, på koncern- eller afviklingskoncernniveau.

Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til modervirksomheden i Unionen af koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af den relevante periode, der er nævnt i stk. 5, indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder koncernafviklingsmyndigheden sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Den relevante periode, der er nævnt i stk. 5, anses for at være forligsperioden som omhandlet i forordningen. EBA træffer afgørelse inden for en måned eller inden for en uge, hvis sagen indbragt for EBA vedrører en hindring for afvikling som følge af en situation omhandlet i artikel 141a, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU. Efter udløbet af den relevante periode, der er nævnt i stk. 5, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA, finder koncernafviklingsmyndighedens afgørelse anvendelse.

7. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse træffer datterselskabernes afviklingsmyndigheder selv afgørelse om, hvilke passende foranstaltninger de enkelte datterselskaber skal træffe i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4. Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til det berørte datterselskab og til koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af den relevante periode, der er nævnt i stk. 5, indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder datterselskabets afviklingsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Den relevante periode, der er nævnt i stk. 5, anses for at være forligsperioden som omhandlet i forordningen. EBA træffer afgørelse inden for en måned eller inden for en uge, hvis sagen indbragt for EBA vedrører en hindring for afvikling som følge af en overtrædelse af artikel 45-45i. Efter udløbet af den relevante periode, der er nævnt i stk. 5, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA, finder afgørelsen fra datterselskabets afviklingsmyndighed anvendelse."

18. I artikel 27, stk. 1, tilføjes følgende som litra i):

"h) når betingelserne fastsat i artikel 29a overholdes, suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til kontrakter, som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), har indgået."

19. Som artikel 29a indsættes:

"Artikel 29a

Beføjelse til at suspendere visse forpligtelser

1. Medlemsstaterne fastsætter, at deres respektive kompetente myndighed efter høring af afviklingsmyndigheden kun kan udøve beføjelsen som omhandlet i artikel 27, stk. 1, litra i), når det er nødvendigt at udøve suspensionsbeføjelsen med henblik på at foretage vurderingen i henhold til artikel 27, stk. 1, første punktum, eller for at foretage den i artikel 32, stk. 1, litra a), omhandlede konstatering.
2. Den i stk. 1 omhandlede suspension må ikke overskride den minimumsperiode, som den kompetente myndighed finder nødvendig for at foretage den i artikel 27, stk. 1, litra a), omhandlede vurdering, eller for at foretage den i artikel 32, stk. 1, litra a),

omhandlede konstatering, og kan under alle omstændigheder højst fastsættes til fem arbejdsdage.

3. En suspension i henhold til stk. 1 finder ikke anvendelse på:
 - a) betalings- og leveringsforpligtelser over for systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i overensstemmelse med direktiv 98/26/EF, CCP'er og tredjelandes CCP'er, der er anerkendt af ESMA i overensstemmelse med artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012, og på centralbanker
 - b) berettigede krav i den i direktiv 97/9/EF anvendte betydning
 - c) dækkede indskud.
4. Ved udøvelsen af en beføjelse i henhold til nærværende artikel tager en kompetent myndighed hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion.
5. En betalings- eller leveringsforpligtelse, som ville være forfaldet i suspensionsperioden, forfalder umiddelbart efter udløbet af denne periode.
6. Når betalings- eller leveringsforpligtelserne i en kontrakt suspenderes i henhold til stk. 1, suspenderes enhedens modparters betalings- eller leveringsforpligtelser i henhold til kontrakten i samme periode.
7. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder underretter afviklingsmyndighederne hurtigst muligt om udøvelsen af de beføjelser, der er omhandlet i stk. 1.
8. Medlemsstater, som benytter sig af den i 32, stk. 2, omhandlede mulighed, sikrer, at suspensionsbeføjelsen i henhold til stk. 1 i denne artikel ligeledes kan udøves af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed, når det er nødvendigt at udøve denne suspensionsbeføjelse med henblik på at foretage den i artikel 32, stk. 1, litra a), omhandlede konstatering."
20. Artikel 32, stk. 1, litra b), affattes således:

"b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen andre foranstaltninger iværksat af den private sektor, herunder foranstaltninger vedrørende en institutsikringsordning, eller af en tilsynsmyndighed, herunder foranstaltninger til tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2), over for instituttet inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende."
21. Artikel 33, stk. 2, 3 og 4, affattes således:
 2. "Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis den pågældende enhed opfylder betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1.
 3. Ejes et blandet holdingselskabs datterselskabsinstitutter direkte eller indirekte af et mellemliggende finansielt holdingselskab, sikrer afviklingsplanen, at det mellemliggende finansielle holdingselskab identificeres som en afviklingsenhed, og medlemsstaterne sikrer, at afviklingshandlinger med henblik på koncernafvikling træffes over for det mellemliggende finansielle holdingselskab. Medlemsstaterne

sikrer, at afviklingsmyndighederne ikke træffer afviklingshandlinger med henblik på koncernafvikling over for det blandede holdingselskab.

4. Med forbehold af nærværende artikels stk. 3, kan afviklingsmyndighederne, uanset om en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), ikke måtte opfylde betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1, træffe afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) enheden er en afviklingsenhed
- b) et eller flere datterselskaber af denne enhed, som er institutter, men ikke afviklingsenheder, opfylder betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1
- c) disse datterselskabers aktiver og passiver er af et sådant omfang, at deres sammenbrud udgør en trussel mod afviklingskoncernen som helhed, og afviklingshandlinger over for den i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), omhandlede enhed er nødvendige for afvikling af sådanne datterselskaber, der er institutter, eller for afvikling af den relevante afviklingskoncern som helhed."

22. Artikel 44, stk. 2, litra f), affattes således:

"f) passiver med en resterende løbetid på mindre en syv dage, over for systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i overensstemmelse med direktiv 98/26/EF, eller deres deltagere og som følge af deltagelse i et sådant system eller over for tredjelandes CCP'er, der er anerkendt af ESMA."

23. Artikel 45 erstattes af følgende artikler:

"Artikel 45

Anvendelse og beregning af minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Medlemsstaterne sikrer, at institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), på alle tidspunkter opfylder kravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 45-45i.
2. Det i stk. 1 omhandlede krav beregnes efter artikel 45c, stk. 3 eller 4, alt efter hvad der er relevant, som kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, udtrykt som en procentdel af:
 - a) den samlede risikoeksponering for den relevante enhed som omhandlet i stk. 1 beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013
 - b) eksponeringsmålet bag gearingsgraden for den relevante enhed som omhandlet i stk. 1 beregnet i overensstemmelse med artikel 429, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Artikel 45a Undtagelse fra minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Uanset artikel 45 skal afviklingsmyndighederne undtage realkreditinstitutter, som finansieres med dækkede obligationer, og som i overensstemmelse med national ret ikke må modtage indskud, fra kravet i artikel 45, stk. 1, hvis de opfylder alle følgende betingelser:

- a) disse institutter vil blive likvideret ved hjælp af nationale insolvensprocedurer eller andre typer af procedurer, som er gennemført i overensstemmelse med artikel 38, 40 eller 42, der gælder for disse institutter
 - b) disse nationale insolvensprocedurer eller andre typer af procedurer vil sikre, at disse institutters kreditorer, herunder indehavere af dækkede obligationer, hvor det er relevant, vil bære tabet på en måde, som er i overensstemmelse med afviklingsmålene.
2. Institutter, der er undtaget fra kravet fastsat i artikel 45, stk. 1, er ikke omfattet af konsolideringen som omhandlet i artikel 45f, stk. 1.

Artikel 45b Nedskrivningsrelevante passiver for afviklingsenheder

1. Nedskrivningsrelevante passiver indgår kun i afviklingsenhedernes kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis de opfylder betingelserne fastsat i artikel 72a, med undtagelse af artikel 72b, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013.
2. Uanset artikel 72a, stk. 2, litra l), i forordning (EU) nr. 575/2013 indgår forpligtelser hidrørende fra gældsinstrumenter med derivategenskaber, såsom strukturerede obligationer, kun i kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver, hvis de opfylder alle følgende betingelser:
 - a) et givent passivbeløb hidrørende fra gældsinstrumentet kendes inden udstedelsestidspunktet, er fast og har ikke derivategenskaber
 - b) gældsinstrumentet, herunder dets derivategenskaber, er ikke omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen foretages ikke i henhold til artikel 49, stk. 3.De i første afsnit omhandlede passiver indgår kun i kapitalgrundlaget og de nedskrivningsrelevante passiver med et beløb svarende til det, der henvises til i første afsnit, litra a).
3. Afviklingsmyndighederne kan beslutte, at kravet som omhandlet i artikel 45f opfyldes af afviklingsenhederne med instrumenter, der opfylder alle de betingelser, der er omhandlet i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, med henblik på at sikre, at afviklingsenheden kan afvikles på en måde, som indebærer, at afviklingsmålene opfyldes.

Afviklingsmyndighedens afgørelse i henhold til dette stykke skal omfatte begrundelsen for den pågældende afgørelse på grundlag af følgende elementer:

- a) de ikkeefterstillede forpligtelser, der henvises til i stk. 1 og 2, har samme prioritet i den nationale prioritetsrækkefølge ved insolvens som visse forpligtelser, der er udelukket fra anvendelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3
- b) risikoen for, at kreditorer – som følge af en planlagt anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på ikkeefterstillede forpligtelser, som ikke er udelukket fra anvendelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3 – med fordringer knyttet til disse forpligtelser lider større tab, end de ville have gjort ved en likvidation under almindelig insolvensbehandling
- c) størrelsen af de efterstillede forpligtelser må ikke overstige det beløb, der er nødvendigt for at sikre, at de i litra b) omhandlede kreditorer ikke lider tab, der

er større end de tab, de ville have lidt ved en likvidation under almindelig insolvensbehandling.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 vedrørende foranstaltninger, der præciserer de betingelser, der er omhandlet i stk. 2, første afsnit, litra a).

Artikel 45c Fastlæggelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav for hver enhed fastlægges af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed på grundlag af følgende kriterier:

- a) behovet for at sikre, at afviklingsenheden kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne, herunder i givet fald bail-in-værktøjet, på en måde, hvormed afviklingsmålsætningerne opfyldes
- b) behovet for i hensigtsmæssigt omfang at sikre, at afviklingsenheden og dens datterselskaber, som er institutter, men ikke afviklingsenheder, har tilstrækkelige nedskrivningsrelevante passiver til, såfremt bail-in-værktøjet eller nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser anvendes på dem hver især, at sikre, at tabene kan dækkes og den samlede kapitalprocent og gearinggraden i form af de pågældende enheders egentlige kernekapitalprocent kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at de fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, hvortil de er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU
- c) behovet for at sikre, at afviklingsenheden, såfremt det ifølge afviklingsplanen forventes, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan udelukkes fra bail-in, jf. artikel 44, stk. 3, eller kan overføres til en modtager i deres helhed ved en delvis overførsel, har tilstrækkelige øvrige nedskrivningsrelevante passiver til at sikre, at tabene kan dækkes, og kapitalkravende eller i påkommende tilfælde gearinggraden i form af afviklingsenhedens egentlige kernekapitalprocent kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at den fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, for hvilke den er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU
- d) enhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil
- e) i hvilket omfang indskudsgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til artikel 109
- f) i hvilket omfang det forhold, at enheden er nødlidende, har negative virkninger for den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre institutter eller enheder på grund af enhedens indbyrdes forbundethed med andre institutter eller enheder eller med det finansielle system generelt.

2. Hvis afviklingsplanen omfatter iværksættelse af afviklingshandlinger i overensstemmelse med det relevante afviklingsscenario som omhandlet i artikel 10, stk. 3, skal det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav svare til et beløb, der er tilstrækkeligt til at sikre, at:

- a) de tab, som enheden kan forventes at lide, absorberes fuldt ud ("tabsabsorbering")
- b) enheden eller dens datterselskaber, som er institutter, men ikke afviklingsenheder, rekapitaliseres til det niveau, som er nødvendigt for, at de fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsætte de aktiviteter, som de har tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU, direktiv 2014/65/EU eller tilsvarende lovgivning ("rekapitalisering").

Hvis enheden ifølge afviklingsplanen skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling, må det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav for den pågældende enhed ikke overstige et beløb, der er tilstrækkeligt til at absorbere tab i henhold til første afsnit, litra a).

3. Med forbehold af sidste afsnit må det beløb, der henvises til i stk. 2, for afviklingsenheder, ikke overstige det største af følgende:

a) summen af:

i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til afviklingsenhedens krav, jf. artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, på delkonsolideret afviklingskoncernniveau

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver afviklingskoncernen hidrørende fra afviklingen mulighed for at genoprette sin samlede kapitalprocent, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013, og kravet, jf. artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, på delkonsolideret afviklingskoncernniveau

b) summen af:

i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til afviklingsenhedens gearingsgradkrav, jf. forordning (EU) nr. 575/2013, på delkonsolideret afviklingskoncernniveau

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver afviklingskoncernen hidrørende fra afviklingen mulighed for at genoprette sin gearingsgrad, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, på delkonsolideret afviklingskoncernniveau.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra a), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med dette stykkes litra a) divideret med den samlede risikoeksponering.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra b), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med dette stykkes litra b) divideret med eksponeringsmålet bag gearingsgraden.

Afviklingsmyndigheden fastsætter de rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i ovenstående afsnit, i overensstemmelse med de planlagte afviklingshandlinger i afviklingsplanen og kan tilpasse disse rekapitaliseringsbeløb, således at de i tilstrækkelig grad afspejler de risici, der gør sig gældende for afviklingsmulighederne som følge af afviklingskoncernens forretningsmodel, finansieringsmodel og overordnede risikoprofil.

4. Med forbehold af sidste afsnit må det beløb, der henvises til i stk. 2, for enheder, som ikke selv er afviklingsenheder, ikke overstige det største af følgende:

a) summen af:

i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til enhedens krav, jf. artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 104a i direktiv 2013/36/EU

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for at genoprette sin samlede kapitalprocent, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og kravet, jf. artikel 104a i direktiv 2013/36/EU

b) summen af:

i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til enhedens gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for at genoprette sin gearingsgrad, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra a), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med litra a) divideret med den samlede risikoeksponering.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra b), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med litra b) divideret med eksponeringsmålet bag gearingsgraden.

Afviklingsmyndigheden fastsætter de rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i ovenstående afsnit, i overensstemmelse med de planlagte afviklingshandlinger i afviklingsplanen og kan tilpasse disse rekapitaliseringsbeløb, således at de i tilstrækkelig grad afspejler de risici, der gør sig gældende for rekapitaliseringsbehovene som følge af enhedens forretningsmodel, finansieringsmodel og overordnede risikoprofil.

5. Hvis afviklingsmyndigheden forventer, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan udelukkes fra bail-in, jf. artikel 44, stk. 3, eller kan overføres til en modtager i deres helhed ved en delvis overførsel, må det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav ikke overstige et beløb, der er tilstrækkeligt til at:

a) dække de udelukkede forpligtelser identificeret i overensstemmelse med artikel 44, stk. 3

b) sikre, at de i stk. 2 omhandlede betingelser er opfyldt.

6. Afviklingsmyndighedens afgørelse om at pålægge et minimumkrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante forpligtelser i henhold til denne artikel skal omfatte begrundelsen for afgørelsen, herunder en fuld vurdering af de elementer, der henvises til i stk. 2-5.

7. I stk. 3 og 4 tolkes kapitalkrav i overensstemmelse med den kompetente myndigheds anvendelse af overgangsbestemmelserne i tiende del, afsnit I, kapitel 1, 2 og 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 og i de bestemmelser i den nationale lovgivning, i henhold til hvilke de beføjelser, der er tillagt de kompetente myndigheder ved nævnte forordning, udøves.

Afviklingsmyndigheden kan reducere det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav for at tage hensyn til det bidrag, som en indskudsgarantiordning i overensstemmelse med artikel 109 i direktiv 2014/59/EU forventes at yde til finansieringen af den foretrukne afviklingsstrategi.

En sådan reduktion baseres på en troværdig vurdering af indskudsgarantiordningens eventuelle bidrag og skal som minimum:

- a) være mindre end et forsigtigt skøn over de potentielle tab, som indskudsgarantiordningen ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, under hensyntagen til indskudsgarantiordningens prioritet i henhold til artikel 108 i direktiv 2014/59/EU
- b) være mindre end den grænse, der er sat for bidrag fra indskudsgarantiordninger i artikel 109, stk. 5, andet afsnit, i direktiv 2014/59/EU
- c) tage højde for den overordnede risiko for at opbruge de til rådighed stående finansielle midler fra indskudsgarantiordningen som følge af bidrag i forbindelse med en række sammenbrud eller afviklinger af banker
- d) være i overensstemmelse med andre relevante bestemmelser i national lovgivning og de pligter og det ansvar, som påhviler den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen.
- e) Afviklingsmyndigheden skal efter høring af den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen, dokumentere sin tilgang til vurderingen af den overordnede risiko for at opbruge indskudsgarantiordningens til rådighed stående finansielle midler og foretage reduktioner i overensstemmelse med afsnit 1, forudsat at risikoen ikke er uforholdsmæssigt stor.

8. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på præcisere de kriterier, der er omhandlet i stk. 1, og som danner grundlag for fastlæggelsen af kravet til kapitalgrundlag og tilladte forpligtelser i overensstemmelse med denne artikel.

EBA skal forelægge disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den [1 month after the entry into force].

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1090/2010.

Artikel 45d Fastlæggelse af minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for G-SII-enheder

1. Kravet i artikel 45, stk. 1, for en afviklingsenhed, som er et G-SII eller indgår i et G-SII, består af:
 - a) det krav, der er omhandlet i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013
 - b) ethvert krav om supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver fastsat af afviklingsmyndigheden for en specifik enhed i medfør af stk. 2, der opfyldes med forpligtelser, som opfylder betingelserne i artikel 45b.
2. Afviklingsmyndigheden kan kun stille krav om supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1, litra b):
 - a) hvis kravet i stk. 1, litra a), ikke er tilstrækkeligt til at opfylde de fastsatte betingelser i artikel 45c

- b) i det omfang kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver ikke overstiger det niveau, der er nødvendigt for at opfylde betingelserne i artikel 45c.
3. Hvis flere G-SII-enheder, der tilhører samme EU-G-SII, er afviklingsenheder, beregner de relevante afviklingsmyndigheder det beløb, der er omhandlet i stk. 2:
- a) for hver afviklingsenhed
 - b) for moderenheden i Unionen, som om den var EU-G-SII'ets eneste afviklingsenhed.
4. Afviklingsmyndighedens afgørelse om at stille krav om supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1, litra b), skal omfatte begrundelsen for afgørelsen, herunder en fuld vurdering af de elementer, der henvises til i stk. 2.

Artikel 45e Vejledning om minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsmyndigheden kan vejlede en enhed om at have kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, som opfylder betingelserne i artikel 45b eller artikel 45g, stk. 3, ud over de i artikel 45c og 45d fastsatte niveauer for supplerende beløb til følgende formål:
- a) til at dække enhedens potentielle yderligere tab ud over tabene som omhandlet i artikel 45c, og/eller
 - b) til at sikre, at en tilstrækkelig markedstillid til enheden bevares i tilfælde af afvikling, gennem kapitalinstrumenter ud over kravet i artikel 45c, stk. 2, litra b), ("markedstillidsbuffer").

Vejledningen og beregningerne omhandler kun kravet i artikel 45, stk. 1, der beregnes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a).

2. Beløbet angivet i vejledningen i overensstemmelse med stk. 1 kan kun fastsættes, hvis den kompetente myndighed allerede selv har udarbejdet retningslinjer i overensstemmelse med artikel 104b i direktiv 2013/36/EU, og må ikke være højere end det angivne niveau i disse retningslinjer.

Beløbet angivet i vejledningen i overensstemmelse med stk. 1, litra b), må ikke være højere end det kombinerede bufferkrav, jf. artikel 128, nr. 6, i direktiv 2013/36/EU, med undtagelse af kravet omhandlet i litra a) i nævnte bestemmelse, medmindre et højere niveau er nødvendigt for at sikre, at enheden efter afviklingen fortsat opfylder kravene til tilladelse i en passende periode, dog højst et år.

Afviklingsmyndigheden skal give enheden en begrundelse og en fuld vurdering af behovet for og niveauet i den vejledning, der gives i henhold til denne artikel.

3. Hvis en enhed til stadighed ikke har supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som angivet i vejledningen i stk. 1, kan afviklingsmyndigheden kræve, at det i artikel 45c, stk. 2, angivne beløb forøges, således at det er i overensstemmelse med den vejledning, der gives i henhold til denne artikel.
4. En enhed uden supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som angivet i den vejledning, der henvises til i stk. 1, omfattes ikke af restriktionerne i artikel 141 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 45f Anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på afviklingsenheder

1. Afviklingsmyndighederne skal opfylde kravene fastsat i artikel 45c-45e på et konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau.
2. Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav til en afviklingsenhed på konsolideret afviklingskoncernniveau skal fastlægges i henhold til artikel 45h på grundlag af de kriterier, der er fastsat i artikel 45c-45e, og ud fra, hvorvidt koncernens datterselskaber i tredjelande skal afvikles separat i overensstemmelse med afviklingsplanen.

Artikel 45g Anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på enheder, som ikke selv er afviklingsenheder

1. Institutter, som er datterselskaber af en afviklingsenhed og ikke selv er afviklingsenheder, skal opfylde kravene fastsat i artikel 45c-45e på individuel basis. En afviklingsmyndighed kan efter høring af den kompetente myndighed beslutte at anvende kravet i nærværende artikel på en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som er et datterselskab af en afviklingsenhed og ikke selv en afviklingsenhed.

Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav til en enhed som omhandlet i første afsnit skal fastlægges i henhold til artikel 45h og på grundlag af de kriterier, der er fastsat i artikel 45c-45e.

2. Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav til enheder, der er omhandlet i stk. 1, er baseret på følgende kriterier:
 - a) afviklingsenheden opfylder det konsoliderede krav, der er fastsat i artikel 45f
 - b) summen af alle de krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens datterselskaber, skal dækkes af og må ikke overstige det konsoliderede krav omhandlet i artikel 45f, medmindre dette udelukkende skyldes virkningerne af konsolideringen på afviklingskoncernniveau i overensstemmelse med artikel 45f, stk. 1
 - c) kravet må ikke overstige datterselskabets bidrag til det i artikel 45f, stk. 1, omhandlede konsoliderede krav.
 - d) det skal opfylde kriterierne i stk. 3.
3. Kravet skal opfyldes med en eller flere af følgende:
 - a) passiver, der:
 - i) udstedes til og købes af afviklingsenheden
 - ii) opfylder kriterierne i artikel 72a, med undtagelse af artikel 72b, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - iii) har en lavere prioritet ved almindelig insolvensbehandling end andre forpligtelser, bortset fra dem, der er omfattet af kapitalgrundlagskrav og udstedes til og købes af andre enheder end afviklingsenheden
 - iv) er genstand for nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til artikel 59-62, som er i overensstemmelse med afviklingskoncernens

afviklingsstrategi, navnlig ved ikke at berøre afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet.

- b) kapitalgrundlagsinstrumenter udstedt til og købt af andre enheder end afviklingsenheden, når anvendelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i henhold til artikel 59-62 ikke berører afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet.

4. Efter aftale med afviklingsmyndighederne for datterselskabet og afviklingsenheden kan kravet opfyldes med en garanti stillet af afviklingsenheden over for datterselskabet, der opfylder følgende betingelser:

- a) garantien stilles for et beløb, der som minimum svarer til det beløbskrav, garantien træder i stedet for
- b) garantien udløses, når datterselskabet ikke kan indfri sin gæld eller sine andre forpligtelser, efterhånden som de forfalder, eller når der er blevet truffet en beslutning om datterselskabet i overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, alt efter hvad der indtræffer først
- c) der stilles sikkerhed for garantien gennem en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 2002/47/EF for mindst 50 % af beløbet
- d) garantien og aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse er underlagt national ret i den medlemsstat, hvor datterselskabet er etableret, medmindre datterselskabets afviklingsmyndighed bestemmer andet
- e) den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien opfylder kravene i artikel 197 i forordning (EU) nr. 575/2013, der efter passende konservative haircuts er tilstrækkelig til at dække det garanterede beløb fuldt ud
- f) den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien er ubehæftet og anvendes navnlig ikke som underliggende sikkerhedsstillelse for andre garantier
- g) sikkerhedsstillelsen har en effektiv løbetid, som opfylder den samme løbetidsbetingelse som i artikel 72c, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013
- h) der er ingen juridiske, reguleringsmæssige eller operationelle barrierer for overførslen af sikkerhedsstillelsen fra afviklingsenheden til det pågældende datterselskab, herunder når afviklingshandlingen træffes over for afviklingsenheden.

5. Afviklingsmyndigheden for et datterselskab, som ikke er en afviklingsmyndighed, kan helt dispensere fra anvendelsen af denne artikel på det pågældende datterselskab, såfremt:

- a) både datterselskabet og afviklingsenheden har fået meddelt tilladelse og er underlagt tilsyn i den samme medlemsstat
- b) afviklingsenheden opfylder på delkonsolideret grundlag kravet i artikel 45f
- c) der ikke er nogen nuværende eller forudsete væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af

kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til datterselskabet, der er blevet truffet en beslutning om i overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, navnlig når afviklingshandlingen træffes over for afviklingsenheden

- d) afviklingsenheden over for de kompetente myndigheder godtgør, at datterselskabet forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at det med samtykke fra den kompetente myndighed har stillet garanti for de engagementer, som datterselskabet indgår, eller risikoen i datterselskabet er uden betydning
- e) afviklingsenhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter datterselskabet
- f) afviklingsenheden besidder over 50 % af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelene i datterselskabet, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelsesorgan
- g) den kompetente myndighed for datterselskabet fuldt og helt har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på datterselskabet i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Artikel 45h Procedure for fastlæggelse af kravet

1. Afviklingsenhedens afviklingsmyndighed, koncernafviklingsmyndigheden, hvis den adskiller sig fra førstnævnte, og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for afviklingskoncernens datterselskaber på individuel basis, gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse om:

- a) niveauet for det krav, der finder anvendelse på konsolideret niveau for hver afviklingsenhed
- b) niveauet for det krav, der finder anvendelse på hvert enkelt datterselskab i afviklingsenheden på individuelt niveau.

Den fælles afgørelse skal sikre overholdelsen af artikel 45f og 45g, være fuldt begrundet og fremsendes til:

- a) afviklingsenheden af dens afviklingsmyndighed
- b) afviklingsenhedens datterselskaber af deres respektive afviklingsmyndigheder
- c) koncernens modervirksomhed i Unionen af afviklingsenhedens afviklingsmyndighed, når den pågældende modervirksomhed i Unionen ikke selv er en afviklingsenhed i den samme afviklingskoncern.

2. Hvis flere G-SII-enheder, der tilhører samme EU-G-SII, er afviklingsenheder, skal de i første afsnit omhandlede afviklingsmyndigheder drøfte og, hvis dette er hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med G-SII'ets afviklingsstrategi, nå til enighed om anvendelsen af artikel 72e i forordning (EU) nr. 575/2013 og om en eventuel justering med henblik på at minimere eller fjerne forskellen mellem summen af de i artikel 45d, stk. 3, litra a), og artikel 12 i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb for individuelle afviklingsenheder og summen af de i artikel 45d, stk. 3, litra b), og artikel 12 i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb.

Denne justering kan anvendes på følgende betingelser:

- a) justeringen kan anvendes i forbindelse med forskelle i beregningen af den samlede risikoeksponering mellem de relevante medlemsstater ved at justere kravet
- b) justeringen må ikke anvendes til at fjerne forskelle som følge af eksponeringer mellem afviklingskoncerner.

Summen af de i artikel 45d, stk. 3, litra a), og artikel 12 i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb for individuelle afviklingsenheder må ikke være lavere end summen af de i artikel 45d, stk. 3, litra b), og artikel 12 i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb.

- 3. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for fire måneder, træffes en afgørelse i henhold til stk. 4-6.
- 4. Hvis der ikke træffes en fælles afgørelse inden for fire måneder på grund af uenighed om det konsoliderede krav, træffer afviklingsenhedens afviklingsmyndighed en afgørelse om det konsoliderede krav under behørig hensyntagen til:

- a) den vurdering af datterselskaberne, som de relevante afviklingsmyndigheder har foretaget

koncernafviklingsmyndighedens opfattelse, hvis denne myndighed adskiller sig fra afviklingsenhedens afviklingsmyndighed.

Har en af de pågældende afviklingsmyndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder afviklingsenhedens afviklingsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte vedtage i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse.

I sin afgørelse skal EBA tage hensyn til første afsnit, litra a) og b).

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned.

Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelsen fra afviklingsenhedens afviklingsmyndighed anvendelse.

- 5. Hvis der ikke træffes en fælles afgørelse inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens datterselskaber på individuel basis, træffer de respektive afviklingsmyndigheder for datterselskaberne en afgørelse, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) der er taget behørigt hensyn til de synspunkter og forbehold, som afviklingsenhedens afviklingsmyndighed har givet udtryk for
- b) der er taget behørigt hensyn til koncernafviklingsmyndighedens opfattelse, hvis denne myndighed adskiller sig fra afviklingsenhedens afviklingsmyndighed
- c) der er foretaget en vurdering af overholdelsen af artikel 45g, stk. 2.

Har afviklingsenhedens afviklingsmyndighed eller koncernafviklingsmyndigheden ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr.

1093/2010, udskyder de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for datterselskaberne på individuel basis, deres afgørelser og afventer den afgørelse, EBA måtte vedtage i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer deres afgørelser i overensstemmelse med EBA's afgørelse. I sin afgørelse skal EBA tage hensyn til første afsnit, litra a), b) og c).

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned.

Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelserne fra datterselskabernes afviklingsmyndigheder anvendelse.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

6. Hvis der ikke træffes en fælles afgørelse inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det konsoliderede krav og niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens datterselskaber på individuel basis, gælder følgende:

- a) der træffes en afgørelse om det konsoliderede krav i henhold til stk. 4
- b) der træffes en afgørelse om niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens datterselskaber på individuel basis, i henhold til stk. 4 på baggrund af:
 - i) behørig hensyntagen til den afgørelse, som er omhandlet i litra a)
 - ii) en vurdering af overholdelsen af artikel 45g, stk. 2.

7. Den fælles afgørelse som omhandlet i stk. 1 og en eventuel afgørelse truffet af afviklingsmyndigheder som omhandlet i stk. 4, 5 og 6, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, er bindende for de pågældende afviklingsmyndigheder.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

8. Afviklingsmyndighederne skal i samordning med de kompetente myndigheder kræve og kontrollere, at enhederne opfylder kravet i artikel 45, stk. 1, og skal træffe en eventuel afgørelse i henhold til nærværende artikel parallelt med udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplanerne.

9. Afviklingsenhedens afviklingsmyndighed skal underrette EBA om det fastsatte minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver:

- a) på konsolideret afviklingskoncernniveau
- b) for afviklingskoncernens datterselskaber på individuel basis.

Artikel 45i Tilsynsindberetning og offentliggørelse af kravet

1. De enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, aflægger mindst en gang om året beretning for deres kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder om følgende:

- a) niveauerne for de instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 45b eller artikel 45g, stk. 3, og for kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver angives i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, efter anvendelse af fradrag i henhold til artikel 72e-72j i forordning (EU) nr. 575/2013
 - b) sammensætningen af de instrumenter, der henvises til i litra a), herunder deres løbetidsprofil og prioritet ved almindelig insolvensbehandling.
2. De enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, offentliggør mindst en gang om året følgende oplysninger:
- a) niveauerne for de instrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 45b eller artikel 45g, stk. 3
 - b) sammensætningen af de instrumenter, der henvises til i litra a), herunder deres løbetidsprofil og prioritet ved almindelig insolvensbehandling.
3. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at specificere ensartede formater og skemaer og ensartet hyppighed og skemaer for den tilsynsindberetning og offentliggørelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1 og 2.
- EBA skal forelægge disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den [12 months from the entry into force].
- Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.
4. Krav om offentliggørelse finder anvendelse den dato, hvor det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav opfyldes fuldt ud første gang.

Artikel 45j Rapportering til EBA

1. Afviklingsmyndighederne skal i samordning med de kompetente myndigheder underrette EBA om det for hvert institut i dets jurisdiktion fastsatte minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.
2. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at specificere ensartede formater, skemaer og definitioner for identifikation og videregivelse af oplysninger fra afviklingsmyndighederne, efter samordning med de kompetente myndigheder, til EBA med henblik på stk. 1.

EBA skal forelægge disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den [12 months after entry into force]*.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 45k Manglende overholdelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. En enheds overtrædelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver afhjælpes af de relevante myndigheder på mindst en af følgende måder:

* OJ please insert date: 12 months after the date of entry into force of this Directive.

- a) udøvelse beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med artikel 17 og 18
 - b) foranstaltninger i henhold til artikel 104 i direktiv 2013/36/EF
 - c) foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til artikel 27
 - d) administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger i henhold til artikel 110 og artikel 111.
2. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder hører hinanden, når de udøver deres respektive beføjelser i henhold til stk. 1, litra a)-d).

Artikel 45l Rapporter

1. EBA forelægger i samarbejde med de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne Kommissionen en rapport med vurderinger af mindst følgende:
 - a) hvordan kravet til kapitalgrundlag og tilladte forpligtelser er blevet gennemført på nationalt plan, og navnlig om der har været forskelle mellem medlemsstaterne i de niveauer, der er fastsat for sammenlignelige enheder
 - b) hvordan afviklingsmyndighederne har udøvet beføjelsen til at kræve, at institutter opfylder kravet med de instrumenter, der er omhandlet i artikel 45b, stk. 2, og om medlemsstaterne har udøvet denne beføjelse forskelligt.
2. Rapporten i stk. 1 skal omhandle følgende:
 - a) effekten af minimumskravet og eventuelle forslag til harmoniserede niveauer for minimumskravet med hensyn til følgende:
 - i) de finansielle markeder i almindelighed og markederne for usikret gæld og derivater i særdeleshed
 - ii) institutters forretningsmodeller og balancestruktur, navnlig institutters finansieringsprofil og finansieringsstrategi, samt koncerners retlige og operationelle struktur
 - iii) institutters rentabilitet, navnlig deres finansieringsomkostninger
 - iv) migration af eksponeringer til enheder, der ikke er omfattet af tilsyn
 - v) finansiell innovation
 - vi) udbredelsen af kontraktlige bail-in-instrumenter samt arten og mulighederne for afsætning af disse instrumenter
 - vii) institutters risikoadfærd
 - viii) omfanget af institutters aktivbehæftelser
 - ix) institutters tiltag med henblik på at overholde minimumskravene, og navnlig i hvilket omfang minimumskravene er blevet opfyldt ved nedgearing på aktivsiden, udstedelse af langfristede gældsbeviser og kapitaltilførsel
 - x) omfanget af kreditinstitutternes udlånsvirksomhed med særlig fokus på udlån til mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, lokale myndigheder, regionale forvaltninger og offentlige enheder samt

handelsfinansiering, herunder udlån i henhold til officielle eksportkreditforsikringsordninger

- b) samspillet mellem minimumskravene og kravene til kapitalgrundlag, gearingsgrad og likviditetskravene fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2013/36/EU
 - c) institutters kapacitet til på egen hånd at skaffe kapital eller finansiering på markederne med henblik på at opfylde et eventuelt krav om harmoniserede minimumsniveauer.
3. Den i stk. 1 omhandlede rapport skal omfatte to kalenderår og fremsendes til Kommissionen senest den 30. september i kalenderåret efter det seneste kalenderår dækket af rapporten."
24. Artikel 55 affattes således:

"Artikel 55

Kontraktmæssig anerkendelse af bail-in

1. Medlemsstaterne pålægger institutterne og de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheder at indføre en bestemmelse, hvormed kreditor eller en part i aftalen eller instrumentet, i henhold til hvilket passivet oprettes, anerkender, at forpligtelsen kan gøres til genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, og indvilliger i at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse/mortificering, der berøres af afviklingsmyndighedens udøvelse af disse beføjelser, forudsat at dette passiv opfylder alle følgende betingelser:
- a. passivet er ikke udelukket efter artikel 44, stk. 2
 - b. passivet er ikke et indskud som omhandlet i artikel 108, litra a)
 - c. passivet er omfattet af lovgivningen i et tredjeland
 - d. passivet er udstedt eller indgået efter den dato, på hvilken medlemsstaterne anvender de bestemmelser, der er vedtaget med henblik på gennemførelse i national ret af denne afdeling.
2. Kravet i stk. 1 finder muligvis ikke anvendelse, hvis en medlemsstats afviklingsmyndighed vurderer, at alle følgende betingelser er opfyldt:
- a) de i første afsnit omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, der udøves af afviklingsmyndigheden i en medlemsstat i overensstemmelse med tredjelandets lovgivning eller med en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland
 - b) det er rent juridisk, kontraktligt eller økonomisk i praksis vanskeligt for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at indføre en sådan bestemmelse i visse forpligtelser
 - c) en dispensation fra det i stk. 1 omhandlede krav for visse forpligtelser er ikke til hinder for afvikling af institutterne og enhederne omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d).

De i litra b) og c) omhandlede forpligtelser omfatter ikke gældsinstrumenter, som er usikrede passiver, hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende

kapitalinstrumenter. De foranstilles desuden de forpligtelser, der medregnes i minimumskravet til kapitalgrundlag og tilladte forpligtelser.

De forpligtelser, som i henhold til litra b) og c) ikke indeholder den i stk. 1 omhandlede bestemmelse, medregnes ikke i minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan pålægge institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), at forelægge myndighederne en juridisk udtalelse om den retlige eksigibilitet og virkning af den i stk. 1 omhandlede bestemmelse.
4. Undlader et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i kontraktbestemmelserne vedrørende et relevant passiv at indsætte en bestemmelse som krævet i overensstemmelse med stk. 1, forhindrer dette ikke afviklingsmyndigheden i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i forhold til dette passiv.
5. EBA udarbejder under hensyntagen til de berørte institutters forskellige forretningsmodeller udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge listen over forpligtelser, som udelukkelsen i stk. 1 finder anvendelse på, og indholdet af den i stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse.

EBA skal forelægge disse udkast til tekniske reguleringsstandarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge de betingelser, under hvilke det rent juridisk, kontraktligt eller økonomisk i praksis vil være vanskeligt for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at indføre den i stk. 1 omhandlede bestemmelse i visse forpligtelser, og under hvilke en dispensation fra det i stk. 1 omhandlede krav ikke ville være til hinder for det pågældende instituts eller den pågældende enheds afvikling.

EBA forelægger disse udkast til tekniske reguleringsstandarder for Kommissionen.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010."

25. I artikel 63, stk. 1, tilføjes følgende som litra n):

"n) beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser i henhold til kontrakter, som instituttet eller enheden omhandlet i stk. 1 har indgået, når afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed beslutter, at det er nødvendigt at udøve suspensionsbeføjelsen med henblik på en effektiv anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer eller med henblik på værdiansættelsen i henhold til artikel 36."

26. I artikel 63, stk. 1, indsættes følgende som stk. 1a og 1b:

"1a. Den i stk. 1, litra n), omhandlede suspensionsperiode må ikke overskride den minimumsperiode, som afviklingsmyndigheden finder

nødvendig for at sikre en effektiv anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer eller med henblik på værdiansættelsen i henhold til artikel 36, og kan under alle omstændigheder højst fastsættes til fem arbejdsdage.

1b. En suspension i henhold til stk. 1, litra n), finder ikke anvendelse på:

- a) betalings- og leveringsforpligtelser over for systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, centrale modparter og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af ESMA i overensstemmelse med artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012, og centralbanker
- b) berettigede krav i den i direktiv 97/9/EF anvendte betydning
- c) dækkede indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 94)."

27. I overskriften til artikel 59 og 60 indsættes "og nedskrivningsrelevante passiver".

28. Artikel 59, stk. 1, affattes således:

"1. Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver kan udøves enten:

- a) uafhængigt af afviklingshandlinger, eller
- b) kombineret med en afviklingshandling, når betingelserne for afvikling i artikel 32 og 33 er opfyldt.

Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsrelevante passiver uafhængigt af afviklingshandlinger kan kun udøves i forbindelse med nedskrivningsrelevante passiver, der opfylder betingelserne i artikel 45g, stk. 3, litra a), med undtagelse af betingelsen vedrørende forpligtelsernes restløbetid."

29. "Kapitalinstrumenter" i artikel 59, stk. 2 og 3, ændres til "kapitalinstrumenter og passiver som omhandlet i stk. 1".

30. "Kapitalinstrumenter" i artikel 59, stk. 4 og 10, ændres til "kapitalinstrumenter eller passiver som omhandlet i stk. 1".

31. I artikel 60, stk. 1, tilføjes følgende som litra d):

"d) hovedstolen af nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 59, stk. 1, nedskrives eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter eller begge dele, i det omfang det er nødvendigt for at nå de i artikel 31 fastsatte afviklingsmål eller inden for de relevante nedskrivningsrelevante passiver, alt efter hvad der er lavest."

32. Artikel 60, stk. 2, affattes således:

"2. Når hovedstolen af et relevant kapitalinstrument eller et nedskrivningsrelevant passiv nedskrives:

- a) skal nedbringelsen af hovedstolen være permanent, dog med forbehold af eventuel opskrivning i overensstemmelse med refusionsordningen i artikel 46, stk. 3
- b) er der ikke længere nogen forpligtelse over for ejeren af det relevante kapitalinstrument og passiv som omhandlet i artikel 59, stk. 1, under eller i forbindelse med det nedskrevne instruments beløb, undtagen for enhver forpligtelse, som allerede fandtes, og enhver forpligtelse til

skadeserstatning, som kan opstå som følge af en påklage vedrørende lovligheden af udøvelsen af nedskrivningsbeføjelsen

- c) betales der ingen anden kompensation til en ejer af de relevante kapitalinstrumenter og passiver som omhandlet i artikel 59, stk. 1, end den i henhold til stk. 3."

33. I artikel 60, stk. 3, ændres "de relevante kapitalinstrumenter" til "de relevante kapitalinstrumenter og passiver som omhandlet i artikel 59, stk. 1".

34. Artikel 69, stk. 4, litra b), affattes således:

"b) betalings- og leveringsforpligtelser over for systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, centrale modparter, tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af ESMA i overensstemmelse med artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012, og centralbanker."

35. Artikel 70, stk. 2, affattes således:

"2. Afviklingsmyndigheder skal ikke anvende den i stk. 1 omhandlede beføjelse i forhold til sikkerhedsrettigheder tilhørende systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, centrale modparter og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af ESMA i overensstemmelse med artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012, og centralbanker i aktiver, som instituttet under afvikling har stillet som hel eller delvis sikkerhed."

36. Artikel 71, stk. 3, affattes således:

"3. En suspension i henhold til stk. 1 eller 2 finder ikke anvendelse på systemer eller systemansvarlige, der er udpeget i forbindelse med direktiv 98/26/EF, centrale modparter og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af ESMA i overensstemmelse med artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012, eller centralbanker."

37. I artikel 88 erstattes "artikel 45" med "artikel 45-45i."

38. Artikel 88, stk. 1, første afsnit, affattes således:

"Med forbehold af artikel 89 opretter koncernafviklingsmyndighederne afviklingskollegier for at gennemføre de i artikel 12, 13, 16, 18, 45-45i, 91 og 92 omhandlede opgaver og i givet fald sikre samarbejde og koordinering med afviklingsmyndigheder i tredjelande."

39. Artikel 89 affattes således:

*"Artikel 89
Europæiske afviklingskollegier*

1. Har et tredjelandsinstitut eller et moderselskab i et tredjeland EU-datterselskaber eller modervirksomheder i Unionen, som er etableret i to eller flere medlemsstater, eller to eller flere EU-filialer, der anses for væsentlige af to eller flere medlemsstater, opretter afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor disse enheder er etableret, eller hvor disse væsentlige filialer er beliggende, et fælles europæisk afviklingskollegium.

2. Det i stk. 1 omhandlede europæiske afviklingskollegium varetager de funktioner og udfører de opgaver, der er nævnt i artikel 88, for så vidt angår i de stk. 1 omhandlede enheder, og, for så vidt disse opgaver er relevante, for filialer.

De opgaver, der skal udføres af det europæiske afviklingskollegium som omhandlet i stk. 2, omfatter fastlæggelsen af det i artikel 45-45i omhandlede krav.

Ved fastlæggelsen af det i artikel 45-45i omhandlede krav tager medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium hensyn til en eventuel global afviklingsstrategi vedtaget af myndigheder i tredjelande.

Hvis det er i overensstemmelse med den globale afviklingsstrategi, er EU-datterselskaber eller en modervirksomhed i Unionen og dens datterselskabsinstitutter ikke afviklingsenheder, og hvis medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium er enige i denne strategi, skal EU-datterselskaberne eller modervirksomheden i Unionen opfylde kravet i artikel 45g, stk. 1, på et konsolideret grundlag gennem udstedelse af de i artikel 45g, stk. 3, litra a) og b), nedskrivningsrelevante instrumenter til afviklingsenheden i tredjelandet.

3. Er alle tredjelandsinstituttets eller moderselskabet i et tredjelands EU-datterselskaber ejet af en enkelt modervirksomhed i Unionen, varetages det europæiske afviklingskollegiums formandskab af afviklingsmyndigheden i den medlemsstat, hvor modervirksomheden i Unionen er etableret.

Finder første afsnit ikke anvendelse, varetager afviklingsmyndigheden for en modervirksomhed i Unionen eller et EU-datterselskab, hvis samlede balanceførte aktiver har den højeste værdi, det europæiske afviklingskollegiums formandskab.

4. Medlemsstaterne kan ved fælles aftale mellem alle relevante parter fravige kravet om at oprette et europæisk afviklingskollegium, hvis en anden koncern eller et andet kollegium varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som dem, der er anført i nærværende artikel, og opfylder alle de i nærværende artikel og artikel 90 fastsatte betingelser og procedurer, herunder med hensyn til medlemskab af og deltagelse i europæiske afviklingskollegier. I så fald skal alle henvisninger til europæiske afviklingskollegier i dette direktiv også forstås som henvisninger til disse andre koncerner eller kollegier.

5. Det europæiske afviklingskollegium fungerer i øvrigt i overensstemmelse med artikel 88, jf. dog denne artikels stk. 3 og 4."

40. Artikel 110 ændres som følger:

- a) Stk. 1, første punktum, affattes således:

"Uden at dette berører medlemsstaternes ret til at fastsætte og iværksætte strafferetlige sanktioner, fastlægger medlemsstaterne regler om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der kan anvendes, såfremt de nationale bestemmelser til gennemførelsen af dette direktiv eller bestemmelserne i forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs] ikke overholdes, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de gennemføres."

- b) Stk. 2 affattes således:

"2. Medlemsstaterne sikrer, at der, såfremt de i stk. 1 omhandlede forpligtelser finder anvendelse på institutter, finansieringsinstitutter og modervirksomheder i Unionen som defineret i dette direktiv eller CCP'er, clearingmedlemmer af

CCP'er eller modervirksomheder som defineret i forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs], i tilfælde af overtrædelser kan anvendes administrative sanktioner på de betingelser, der er fastsat i national ret, over for medlemmerne af ledelsesorganet som defineret i dette direktiv eller over for bestyrelsesmedlemmerne som defineret i forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs] og andre fysiske personer, som i national ret er ansvarlige for overtrædelserne."

c) Stk. 3, første punktum, affattes således:

"Beføjelsen til at indføre administrative sanktioner i medfør af dette direktiv tillægges afviklingsmyndighederne eller, i andre tilfælde, de kompetente myndigheder, afhængigt af overtrædelsens art."

41. Artikel 111 ændres som følger:

a) Stk. 1, litra a), b) og c), affattes således:

"a) undladelse af i strid med artikel 5 eller 7 i dette direktiv eller artikel 9 i forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs] at udarbejde, vedligeholde og ajourføre genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner

b) undladelse af i strid med artikel 25 i dette direktiv at meddele den kompetente myndighed, at hensigten er at yde koncernintern finansiel støtte

c) undladelse af i strid med artikel 11 i dette direktiv eller artikel 14 i forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs] at fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelse af afviklingsplaner

d) undladelse fra ledelsesorganets side i et institut eller i en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i dette direktiv eller fra bestyrelsens side i en CCP som defineret i forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs] af – i strid med artikel 81 i dette direktiv eller artikel 68, stk. 1, i forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs] – at give den kompetente myndighed meddelelse om, at det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i dette direktiv omhandlede institut eller enhed eller CCP'en er nødlidende eller forventeligt nødlidende."

b) Stk. 2 affattes således:

i) litra a) affattes således:

"a) en offentlig meddelelse, hvori den ansvarlige fysiske person, det ansvarlige institut, det ansvarlige finansieringsinstitut, den ansvarlige modervirksomhed i Unionen, den ansvarlige CCP eller anden ansvarlig juridisk person og overtrædelsens art næves"

ii) litra c) affattes således:

"c) et midlertidigt forbud over for et medlem af ledelsesorganet eller den daglige ledelse i det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i dette direktiv omhandlede institut eller enhed, eller over for bestyrelsen i CCP'en eller enhver anden fysisk person, der anses for at være ansvarlig, til at varetage opgaver i de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i dette direktiv omhandlede institutter eller enheder eller i CCP'er"

42. Artikel 112 ændres som følger:

a) Stk. 1, første punktum, affattes således:

"Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder på deres officielle websted offentliggør i det mindste alle de administrative sanktioner, som de pålægger for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, eller bestemmelserne fastsat i forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs], såfremt sådanne sanktioner ikke er genstand for klage, eller hvis klagemuligheden er udtømt."

b) Stk. 2, litra c), affattes således:

"c) hvis offentliggørelsen ville forårsage en uforholdsmæssig stor skade, såfremt den kan beregnes, for institutterne eller enhederne som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i dette direktiv eller for de CCP'er eller personer, der deltager."

c) Stk. 4 affattes således:

i) Første punktum affattes således:

"Senest den 3. juli 2016 forelægger EBA Kommissionen en rapport om medlemsstaternes anonymiserede offentliggørelse, jf. stk. 2, af sanktioner for overtrædelser af de nationale bestemmelser til gennemførelsen af dette direktiv, og navnlig om, hvorvidt der har været betydelige forskelle mellem medlemsstaterne, hvad dette angår."

ii) Følgende afsnit tilføjes:

"Senest den [...] forelægger ESMA Kommissionen en tilsvarende rapport om offentliggørelsen af sanktioner for overtrædelser af bestemmelserne fastsat i forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs]."

43. Artikel 113 affattes således:

"Artikel 113

EBA's og ESMA's centrale database

1. Med forbehold for de i artikel 84 omhandlede krav om tavshedspligt underretter afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder EBA om alle administrative sanktioner, som de har pålagt i henhold til artikel 111 for overtrædelser af de nationale bestemmelser til gennemførelsen af dette direktiv, og om status for denne klage og resultatet deraf.

Med forbehold for de i artikel 71 i forordning (EU) nr. [on the recovery and resolution of CCPs] omhandlede krav om tavshedspligt underretter afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder på samme måde ESMA om alle administrative sanktioner pålagt for overtrædelser af nævnte forordning.

2. EBA og ESMA fører centrale databaser over de sanktioner, der indberettes til dem, udelukkende til brug for udveksling af oplysninger mellem afviklingsmyndigheder, der alene er tilgængelige for afviklingsmyndigheder, og som skal ajourføres på grundlag af de oplysninger, som afviklingsmyndighederne indberetter.

3. EBA og ESMA fører centrale databaser over de sanktioner, der indberettes til dem, udelukkende til brug for udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, der alene er tilgængelige for kompetente myndigheder, og som skal ajourføres på grundlag af de oplysninger, som de kompetente myndighederne indberetter.

4. EBA og ESMA ajourfører websteder med links til hver afviklingsmyndigheds offentliggørelse af sanktioner og hver kompetent myndigheds offentliggørelse af sanktioner i henhold til artikel 112 og angiver, hvor længe hver enkelt medlemsstat offentliggør sanktionerne."

Artikel 2

Ændring af direktiv 98/26/EF

Artikel 2, litra c), affattes således:

"c) "central modpart" eller "CCP": en central modpart som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) nr. 648/2012."

Artikel 2, litra f), affattes således:

"f) "deltager": et institut, en central modpart, et afregningsfirma, et clearinginstitut, en systemoperatør eller et clearingmedlem af en CCP, der er meddelt tilladelse i medfør af artikel 17 i forordning (EU) nr. 648/2012."

Artikel 3

Ændringer af direktiv 2002/47/EF

I direktiv 2002/47/EF foretages følgende ændringer:

Artikel 1, stk. 6, affattes således:

"6. Artikel 4-7 i nærværende direktiv finder ikke anvendelse på nogen begrænsning af håndhævelsen af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse eller nogen begrænsning af virkningen af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, nogen slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til afsnit IV, kapitel V eller VI, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU eller til afsnit V, kapitel IV, i forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution], eller på nogen begrænsninger, der pålægges i henhold til tilsvarende beføjelser i en medlemsstats lovgivning med henblik på at lette afviklingen af en enhed som omhandlet i stk. 2, litra c), nr. iv), og som er underlagt sikkerhedsforanstaltninger, der mindst svarer til dem, der er fastsat i afsnit IV, kapitel VII, i direktiv 2014/59/EU og i afsnit V, kapitel V, i forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution]."

Artikel 9a affattes således:

"Artikel 9a

Direktiv 2008/48/EF og 2014/59/EU og forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution].

Nærværende direktiv tilsidesætter ikke direktiv 2008/48/EF og 2014/59/EU og forordning (EU) nr. [on CCP recovery and resolution]."

Artikel 4

Ændring af direktiv 2004/25/EF

Artikel 4, stk. 5, affattes således:

"5. Medlemsstaterne sikrer, at artikel 5, stk. 1, i dette direktiv ikke finder anvendelse i tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU eller i afsnit V i forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution]."

Artikel 5

Ændring af direktiv 2005/56/EF

Artikel 3, stk. 4, affattes således:

"4. Medlemsstaterne sikrer, at dette direktiv ikke finder anvendelse på det eller de selskaber, der er omfattet af anvendelsen af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU eller i afsnit V i forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution]."

Artikel 6

Ændringer af direktiv 2007/36/EF

I direktiv 2007/36/EU foretages følgende ændringer:

a) Artikel 1, stk. 4, affattes således:

"4. Medlemsstaterne sikrer, at dette direktiv ikke finder anvendelse i tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU eller i afsnit V i forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution]."

b) Artikel 5, stk. 5, affattes således:

"5. Medlemsstaterne sikrer, at generalforsamlingen med henblik på direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution] med et flertal på mindst to tredjedele af de gyldigt afgivne stemmer kan vedtage eller ændre vedtægten til at foreskrive, at en indkaldelse til en generalforsamling, hvor der skal træffes afgørelse om en kapitalforøgelse, sker med et kortere varsel end som fastsat i stk. 1 i nærværende artikel, når blot denne generalforsamling ikke finder sted inden for ti kalenderdage efter indkaldelsen, og såfremt betingelserne i artikel 27 eller 29 i direktiv 2014/59/EU eller i artikel 19 i forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution] er opfyldt, og såfremt den pågældende kapitalforøgelse er nødvendig for at undgå de betingelser for afvikling, der er fastsat i artikel 32 og 33 i direktiv 2014/59/EU eller i artikel 22 i forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution]."

Artikel 7

Ændring af direktiv 2011/35/EU

Artikel 1, stk. 4, affattes således:

"4. Medlemsstaterne sikrer, at dette direktiv ikke finder anvendelse på det eller de selskaber, der er omfattet af anvendelsen af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU eller i afsnit V i forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution]."

Artikel 8

Ændring af direktiv 2012/30/EU

Artikel 45, stk. 4, affattes således:

"4. Medlemsstaterne sikrer, at artikel 10, artikel 19, stk. 1, artikel 29, stk. 1, 2 og 3, artikel 31, stk. 2, første afsnit, artikel 33-36 og artikel 40, 41 og 42 i dette direktiv ikke finder anvendelse i tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU eller i afsnit V i forordning (EU) nr. [CCP recovery and resolution]."

Artikel 9

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den [date 12 months from the date of entry into force] de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Medlemsstaterne anvender disse love og bestemmelser fra den [date – 6 months from transposition date].

2. Når medlemsstaterne vedtager de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og EBA teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 10

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvende dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 1, stk. 1, stk. 40, stk. 41, stk. 42 og stk 43, samt artikel 2, 3, 4, 5, 6, 7 og 8 træder i kraft den [date - when the Regulation [CCP Recovery and Resolution enters into force].

Artikel 11

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Europa-Parlamentets vegne
Formanden

På Rådets vegne
Formanden